

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2203	Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Μαθθ. 6,22-33) 7 Ἰουλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Δὲν μποροῦμε καὶ τοὺς δύο!

«Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίους δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾶ» (Μαθθ. 6,24)

Μία, ἀγαπητοί μου, μία καρδιά - μία ψυχὴ ἔχουμε. Ἀλλὰ τὴν καρδιά μας αὐτὴ τὴν διεκδικοῦν δύο κύριοι· ὁ ἓνας εἶνε ὁ Θεός, ὁ ἄλλος εἶνε τὸ χρήμα, ὁ «**μαμωνᾶς**» ὅπως τὸν λέει σήμερα ὁ Χριστός μας (Μαθθ. 6,24). Θεὸς καὶ μαμωνᾶς ζητοῦν τὴν καρδιά μας· τώρα ἐμεῖς σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο θὰ τὴ δώσουμε, στὸ Θεὸ ἢ στὸ μαμωνᾶ; Εἴμαστε ἐλεύθεροι νὰ ἐκλέξουμε· ἢ ν' ἀκολουθήσουμε τὸ Θεό, ἢ ν' ἀκολουθήσουμε τὸ μαμωνᾶ. Ἀλλὰ ἓνα πρέπει νὰ ξέρουμε καὶ νὰ προσέξουμε· ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ δουλεύουμε καὶ στοὺς δύο συγχρόνως, καὶ στὸ Θεὸ καὶ στὸ μαμωνᾶ. Γιατὶ Θεὸς καὶ μαμωνᾶς εἶνε **δύο κύριοι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστοι**, ὅπως ἀκούσαμε στὸ εὐαγγέλιο.

Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ἂς ἐξετάσουμε ἐδῶ μὲ συντομία, γιὰ νὰ ὠφεληθῇ ἡ ψυχὴ μας.

***

«Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾶ» (ἐ.ἀ.). Γιατί; Διότι ἀπὸ ὅ,τι διατάζει ὁ Θεός, τὸ ἀντίθετο διατάζει ὁ μαμωνᾶς. Γιὰ νὰ δοῦμε λοιπόν, **τί διαταγὲς ἐκδίδει** ὁ Θεός, καὶ τί διαταγὲς ἐκδίδει ὁ μαμωνᾶς.

1. Ὁ Θεὸς διατάζει, ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀρκῆται σὲ ὅ,τι τοῦ χορηγεῖ ἡ ἀγαθότης Του. «*Ἐχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα*», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ· ἂν ἔχουμε κάτι νὰ βάλουμε στὸ στόμα καὶ κάτι νὰ σκεπαστοῦμε, αὐτὰ μᾶς φτάνουν (Α' Τιμ. 6,8). Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς, ποὺ πιστεύουμε στὸ Θεό, λίγη τροφή κ' ἓνα ἀπέριττο ροῦχο, τὰ ἀναγκαῖα δηλαδή, μᾶς εἶνε ἀρκετά. Μένε εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι σοῦ δίνω, μᾶς λέει ὁ Κύριος.

Ὁ μαμωνᾶς ὁμως διατάζει ἀντίθετα· Πάσχιζε ν' ἀποκτήσης περισσότερα· τὸ ἓνα νὰ τὸ κἀνης δέκα, τὰ δέκα ἐκατό, τὰ ἐκατὸ χίλια.... Ὁ μαμωνᾶς ποτε δὲν θὰ σοῦ πῇ, Ἄρ-

κετὰ ἀπέκτησες, τώρα σταμάτα πλέον, ξεκουράσου. Ὅχι· θὰ σὲ ὑποχρεώση σὰν ἐργάτη καὶ σὰν σκλάβο νὰ γυρίζης μέρα - νύχτα τὸ ἄθλιο μαγγανοπήγαδο τοῦ χρήματος.

Αὐτάρκεια διατάζει ὁ Θεός, **πλεονεξία** ὁ μαμωνᾶς· πῶς νὰ συμβιβαστοῦν;

Ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο βλέπουμε τὴν ἀντίθεσι μεταξύ τους·

2. Ὁ Θεὸς διατάζει **ἐλεημοσύνη**, ὁ μαμωνᾶς ὁμως διατάζει **κλοπὴ**. Πρόγραμμά του ὁ μαμωνᾶς ἔχει τὸ «ἄρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἴχης». Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ συμπονεῖ, συμπάσχει, ἐλεεῖ, σκορπίζει ὅσο μπορεῖ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ του στοὺς φτωχοὺς· ἀλλὰ ὁ δοῦλος τοῦ μαμωνᾶ ὄλο παίρνει, ὄλο μαζεύει, ὄλο ἀποταμιεύει. Ὁ μαμωνᾶς κάνει τὸν ἄνθρωπο ἓνα ἄρπακτικὸ ὄρνεο· μπορεῖ ν' ἄρπάξη ἀκόμη κ' ἀπὸ τὸ στόμα τῆς χήρας καὶ τοῦ ὄρφανοῦ τὸ λίγο ψωμὶ ποὺ τρῶνε... Παντοῦ ἀπλώνει τὰ δῖχτυα του γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴν περιουσία του.

«Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾶ».

Ἀλλὰ νὰ κι ἄλλη ἀντίθεσις·

3. Ὁ Θεὸς διατάζει νὰ ἀσπαζώμεθα καὶ νὰ λέμε τὴν **ἀλήθεια**, ὁ μαμωνᾶς διατάζει τὸ **ψέμα**. Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ λέει τὴν ἀλήθεια, ἔστω καὶ ἂν πρόκηται νὰ ὑποστῇ τὴ μεγαλύτερη ζημιά· ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ λατρεύει τὸ μαμωνᾶ ψεύδεται, λέει ψέματα, διότι ὁ θρόνος τοῦ μαμωνᾶ στηρίζεται ἐπάνω στὸ ψέμα. Ὁ μαμωνᾶς δὲν κάνει βῆμα χωρὶς ψέμα. Καὶ ἂν θελήσουμε νὰ ἐξετάσουμε τὰ περισσότερα ψέματα ποὺ λέμε, θὰ δοῦμε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει νὰ λέμε ψέματα εἶνε τὸ συμφέρον, **τὸ ὕλικὸ συμφέρον**. Ἀλλοίμονο! Ὁ μαμωνᾶς, ἂν συναντήσῃ ἐμπόδια στὸ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ σχέδιά του, δὲν διστάζει νὰ διατάξῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ πάῃ στὸ δικαστήριον νὰ δώσῃ **ψεύτικον ὄρκον**, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ στηρίξῃ τὸ βασιλείῳ του.

Πόσοι και πόσοι σήμερα δὲν παίρνουν ψεύτικο ὄρκο γιὰ τὰ συμφέροντά τους! Γιὰ τὸ μαμωνᾶ πάνω ἀπὸ τὴν ἀληθεία βρίσκεται τὸ συμφέρον. Ὁ Θεὸς λέει, Ἐπιβάλλεται ἡ ἀλήθεια· ὁ μαμωνᾶς λέει, Ἐπιτρέπεται τὸ ψέμα...

Ποιά ἄλλη ἀντίθεσι παρατηροῦμε·

4. Ὁ Θεὸς διατάζει **δικαιοσύνη**, «*Δίκαιος Κύριος καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν*» (Ψαλμ. 10,7), ἐνῶ ὁ μαμωνᾶς διατάζει τὴν **ἀδικία**, τὴν ἀπάτη, τὸ ἄδικο. Παρατηρήστε ποιά μέσα χρησιμοποιοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε δοῦλοι τοῦ μαμωνᾶ· ψεύτικα ζύγια, ψεύτικα μέτρα, ψεύτικους λογαριασμούς, ψεύτικα συμβόλαια, ψεύτικες δηλώσεις γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὺς δημοσίους φόρους, ψεύτικα πιστοποιητικά, ψεύτικα ὄλα. Νὰ πῶς ἐργάζονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ χρήματος, ἀδικοῦν καὶ κλέβουν· ἀδικοῦν τὸ δημόσιο, ἀδικοῦν τοὺς συγγενεῖς τους, ἀδικοῦν τοὺς πάντες. Ἐξαπατοῦν, ἀρκεῖ αὐτοὶ νὰ πλουτήσουν. Ὁ μαμωνᾶς τοὺς ἔχει διδάξει νὰ χρησιμοποιοῦν σὲ εὐρεΐα - εὐρυτάτη κλίμακα τὴν ἀδικία.

Πῶς λοιπὸν θὰ ὑπάρξη συμβιβασμὸς μετὰ τοῦ μαμωνᾶ καὶ τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ μαμωνᾶς ὑποστηρίζει τὴν ἀδικία, ἐνῶ ὁ Θεὸς τὸ δίκαιο;

5. Ὁ Θεὸς διατάζει, ὁ ἄνθρωπος **νὰ ἐλπίζει σ' Αὐτόν**, γιὰτι αὐτὸς εἶνε ὁ Δημιουργὸς μας, ὁ πάνσοφος Πατέρας μας, ἐκεῖνος ποὺ φροντίζει γιὰ ὅλη τὴν κτίσι καὶ ἐξαιρετικὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Γνωρίζει τὶς ἀνάγκες μας καὶ σπεύδει νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Σ' αὐτὸν λοιπὸν πρέπει νὰ ἐλπίζουμε. Ἀλλὰ ὁ μαμωνᾶς διατάζει Ὅχι! δὲν θὰ ἐλπίζης στὸ Θεό, σ' ἐμένα θὰ ἐλπίζης... Καὶ βλέπει κανεὶς σήμερα ἑκατομμύρια ἄνθρωπους νὰ ἔχουν ἐξαρτήσῃ τὰ πάντα στὴ ζωὴ τους ἀπὸ **τὸ χρῆμα**. Τὸ χρῆμα γι' αὐτοὺς εἶνε τὸ πᾶν.

Εἶνε ὅμως ἔτσι; εἶνε πράγματι τὸ χρῆμα παντοδύναμο; Ὅχι, ὅπως ἀποδεικνύουν μύρια παραδείγματα, στὰ ὁποῖα τὸ χρῆμα φαίνεται **τελείως ἀνίσχυρο** νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπο. Νὰ παρατείνῃ τὴ ζωὴ μας εἶνε ἀδύνατον, νὰ παρηγορήσῃ τὴν καρδιά μας ἀδύνατον, νὰ ἀποτρέψῃ τὸ θάνατο ἀδύνατον...

Ἐν τούτοις, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴ φανερὴ ἀδυναμία τοῦ χρήματος, οἱ πολλοί, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐλπίζουν καὶ νὰ στηρίζουν ὅλες τὶς ἐλπίδες τους στὸ χρῆμα. Τὸ χρῆμα **ἔχει γίνει ὁ θεὸς τους**. Ἐχασαν τὸ χρῆμα; αὐτοκτονοῦν· γιὰτι ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τους στὸν ἀληθινὸ Θεό, τὸν μόνο ζῶντα.

Ἐδῶ εἶνε ξεκάθαρο ὅτι **Θεὸς καὶ μαμωνᾶς εἶνε ἀσυμβίβαστοι**, δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν καὶ νὰ λατρεύωνται μέσα στὴν ἴδια καρ-

διά. Ὁ θρόνος τῆς καρδιᾶς τοῦ ἀνθρώπου χωράει ἕναν, ὄχι δύο· ὅποιος λατρεύει τὸν ἕνα, ἀποκλείει καὶ ἀπορρίπτει τὸν ἄλλο. Ὅποιος νομίση ὅτι μπορεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ τοὺς δύο, ἀπατᾶται, εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Τὸν ἐξαπατᾶ ὁ πονηρός. Διότι ὁ σφετεριστὴς τοῦ θρόνου, ὁ μαμωνᾶς, ὡς ψεύτης ποὺ εἶνε, ὑποκρίνεται ὅτι δέχεται τὸν συμβιβασμὸ, τὸν συμφέρει αὐτό· ὁ ἀληθινὸς ὅμως καὶ μόνος δικαιοῦχος τοῦ θρόνου, ὁ Πλάστης καὶ σωτήρας τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἐξαπατᾶ καὶ δὲν δέχεται ἀπατηλὸ συμβιβασμό· οὔτε ὅμως καὶ ἐκβιάζει τὸν ἄνθρωπο, σέβεται τὴν ἐλευθερία ποὺ ὁ ἴδιος τοῦ ἔδωσε.

* * *

Ἀπὸ τὴ σύντομη αὐτὴ συνεξέτασι τῶν ἀπαιτήσεων Θεοῦ καὶ μαμωνᾶ εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, πόση **ἀντίθεσι ὑπάρχει** μετὰ τῶν διαταγῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ μαμωνᾶ. Θὰ μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε καὶ πολλὰ ἄλλα σημεῖα ἀντιθέσεώς τους, ἀλλὰ ἀρκοῦν αὐτά.

«Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾶ».

Ἄς προσέξουμε πολὺ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Διότι μπορεῖ νὰ ὀνομαζώμαστε Χριστιανοί, νὰ ἐκκλησιαζώμαστε ἴσως, ἀλλ' ἐν τούτοις νὰ **εἴμαστε εἰδωλολάτρες**. Βέβαια δὲν λατρεύουμε σήμερα τὰ εἰδῶλα ποὺ λάτρευαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας· ἀλλ' ἐὰν λατρεύουμε τὸ χρῆμα, τότε καταντοῦμε στὴν χειρότερη εἰδωλολατρία. Γιὰτι ὁ μαμωνᾶς ἦταν ὁ ψευδὴς θεὸς τοῦ χρήματος, τὸν ὁποῖο λάτρευαν οἱ Ἀσσύριοι...

Εἰδωλολάτρης λοιπὸν κινδυνεύεις νὰ γίνῃς, ἂν παραδώσῃς τὴν καρδιά σου στὸ μαμωνᾶ. Τὸ χρῆμα, ἡ μανία τοῦ χρήματος, ἡ **φιλαργυρία**, θὰ σὲ κάνῃ πλεονέκτη, ἄρπαγα, κλέφτη, ψεύτη, ἄδικο... Θὰ σὲ σπρώχνῃ σὲ ὄλες τὶς ἀτιμίες καὶ σὲ ὅλα τὰ κακά. Γιὰτι ἄνθρωπος ποὺ παρέδωσε τὴν καρδιά του στὸ χρῆμα, εἶνε ἱκανὸς γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματα. Αὐτὸ ἐπικυρώνει ἡ καθημερινὴ πείρα, αὐτὸ βεβαιώνει ἡ ἱστορία, αὐτὸ διδάσκει καὶ ὁ θεόπνευστος ἀπόστολος Παῦλος· *«ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία»* (Α' Τιμ. 6,10), ὁ μαμωνᾶς δηλαδὴ γίνεται ἡ ρίζα ἀπὸ τὴν ὁποία ξεφυτρώνουν ὅλα τὰ κακά.

Χριστιανοὶ ἐμεῖς, μὴ γελαστοῦμε καὶ ρίξουμε ποτέ τὸ λιβάνι τῆς λατρείας μας στὸ βωμὸ τοῦ μαμωνᾶ, ἀλλὰ μόνο στὸ Χριστό. Τὸ Χριστὸ ν' ἀγαπήσουμε, **τὸ Χριστὸ νὰ λατρεύσουμε**, στὸ Χριστὸ νὰ ἀφοσιωθοῦμε, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία του καὶ ἐδῶ στὴ γῆ καὶ στοὺς οὐρανοὺς.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2204	Κυρ. Πατ. Δ' Οἰκ. Συνόδου (Ματθ. 5,14-19) 14 Ἰουλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Οἱ αἰώνιες ἐντολές

«Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡ μίᾳ κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται» (Ματθ. 5,18)

Νὰ προσέξουμε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, **νὰ προσέξουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ**· ἔτσι μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Κι αὐτὸ εἶνε δίκαιο καὶ πρέπον. Τὸ παιδί πρέπει ν' ἀκούῃ τὸν πατέρα, ὁ μαθητὴς τὸ δάσκαλο, ὁ στρατιώτης τὸν ἀξιωματικό, κ' ἐμεῖς λοιπὸν ν' ἀκούμε τὸ Θεό.

Τί εἶνε ὁ Θεός, **τί εἶνε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός**; Ἕνας ἄπιστος θὰ πῆ μὲ θράσος· Για μένα ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε τίποτα· γιὰ μένα ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει εἶνε ἡ ἐπιστήμη... Νὰ ὅμως ποὺ κάποτε καὶ ἡ ἐπιστήμη κάνει τραγικὰ λάθη καὶ θρηνεῖ θύματα. Στὴ Ἱρωσία ὅταν ἐπέστρεφε ἕνα διαστημόπλοιο μετὰ ἀπὸ ταξίδι 40 ἡμερῶν βρέθηκαν μέσα νεκροὶ 3 ἀστροναῦτες! Ἡ μάνα τοῦ ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς τρελλάθηκε, ἡ μάνα τοῦ ἄλλου βρῆκε παρηγοριὰ σ' ἕνα μοναστήρι· μόνον ἡ θρησκεία ξέρεي νὰ σφουγγίζη τὰ δάκρυα. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν, ἄπιστε, νὰ λές, Δὲν εἶνε τίποτα ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγία. Ἐσύ εἶσαι ἕνα τίποτα. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἐκεῖνος ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια, ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ αὐτόν.

Ν' ἀκούμε λοιπὸν τὸ Θεό, γιὰτὶ **ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς εἶνε πατέρας!** Ὅσοι εἶστε γονεῖς, ξέρετε πῶς νιώθετε γιὰ τὰ παιδιά σας. Ποιὸς πατέρας –λέει τὸ Εὐαγγέλιο–, ἅμα τὸ παιδί του ζητήση ψωμί, αὐτὸς θὰ τοῦ δώσῃ πέτρα; ἢ, ἅμα τοῦ ζητήση ψάρι, αὐτὸς θὰ τοῦ δώσῃ φίδι; (βλ. Ματθ. 7,9-10). Δὲν ὑπάρχει τέτοιος πατέρας. Ὁ πατέρας κάνει τὸ πᾶν γιὰ τὸ παιδί. Καὶ ὁ Θεὸς εἶνε πατέρας γιὰ ὅλους· καὶ γιὰ τὸν ἄρχοντα καὶ γιὰ τὸ ζητιάνο, καὶ γιὰ τὸν πλούσιο καὶ γιὰ τὸ φτωχό, καὶ γιὰ τὸν ἐργάτη καὶ γιὰ τὸν ἐπιστήμονα, καὶ γιὰ τὸ γέρο καὶ γιὰ τὸ νέο, καὶ γιὰ τὸ λευκὸ καὶ γιὰ τὸ μαῦρο, καὶ γιὰ τὸν ἐρυθρόδερμο καὶ γιὰ τὸν κίτρινο, καὶ γιὰ τὸν κάτοικο τοῦ Βορείου καὶ γιὰ τὸν κάτοικο τοῦ Νοτίου Πόλου, καὶ γιὰ τὸν κάτοικο τῆς Γῆς καὶ γι' αὐτόν ποὺ πετάει στὸ διάστημα.

***

Ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶνε πατέρας μας, τί πρέπει νὰ κάνουμε, ἀγαπητοί μου; Νὰ τὸν ἀκούμε, **νὰ ὑπακούσουμε στὶς ἐντολές του. Ποιές ἐντολές**; Αὐτὲς ποὺ εἶνε γραμμένες στὸ Δεκάλογο. Καὶ θ' ἀναφέρουμε ἐδῶ μερικὰ **παραδείγματα**. Γιατὶ κάθε ἀνυπακοὴ ἔχει συνέπειες· ὁ ἄγγελός σου ἔχει «κατάστιχο» καὶ σημειώνει. Νομίζεις πῶς ὅ,τι κάνης θὰ μείνῃ ἀτιμώρητο; **✓ Μία ἐντολὴ στὴν ὁποία μᾶς καλεῖ νὰ ὑπακούσουμε εἶνε αὐτὴ ποὺ λέει· «Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου· τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου»** (Ἐξ. 20,9-10. Δευτ. 5,13-14). Νὰ δουλεύης! Ἡ ἐργασία εἶνε εὐλογημένη· ἀλλοίμονο σὲ ὅποιον δὲν θέλει νὰ δουλεύῃ, αὐτὸς ἀμαρτάνει (πρβλ. Β' Θεσ. 3,10). Γι' αὐτὸ δουλεῖα ὅλες τίς μέρες· σὰν τὸ μυρμηγκί. Νερὸ ποὺ δὲν κινεῖται σκουληκιάζει, καὶ ἄνθρωπος ποὺ δὲν δουλεύει εἶνε ἐπικίνδυνος γιὰ τὴν κοινωνία, εἶνε κηφήνας καὶ ἄχρηστος. Πόσο καμαρώνει κανεὶς χωριὰ ποὺ μπαίνουντας σ' αὐτὰ καθημερινὴ μέρα δὲν βλέπει ψυχὴ· γιὰτὶ ὅλοι εἶνε στὰ χωράφια, βρέχουν τὰ χῶματα τῆς γῆς μὲ τὸν ἰδρῶτα τους. Εὐλογημένα τὰ χωριὰ αὐτά. Δευτέρα λοιπὸν, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάββατο δουλεῖα! Κυριακὴ πρῶτῃ ὅμως, χτύπησε καμπάνα; φτερὰ στὰ πόδια, **ὅλοι στὴν ἐκκλησιά!** νὰ λατρεύσουμε τὸ Μεγαλοδύναμο, νὰ ποῦμε ἕνα εὐχαριστῶ στὸ Θεό. Ὅλοι παρόντες στὸ προσκλητήριον τοῦ Κυρίου. Ἐξαιροῦνται μόνον οἱ ἄρρωστοι - παράλυτοι, οἱ λεχῶνες, οἱ στρατιῶτες ποὺ φρουροῦν τὰ σύνορα, οἱ γιατροὶ στὰ νοσοκομεῖα, ὅσοι ἔχουν ἀπαραίτητη ἀποστολὴ. **✓ Μία ἄλλη ἐντολὴ εἶνε τὸ «Οὐ κλέψεις»** (Ἐξ. 20,14. Δευτ. 5,19). Τὰ χέρια σου καθαρὰ ἀπὸ κλοπὴ, μὴν τὰ βάλης στὴ φωτιά. Ποιὰ εἶνε ἡ φωτιά; Τὸ ξένο πρᾶγμα. Προτιμότερο νὰ καῖς μὲ βενζίνα παρὰ νὰ βάλης στὸ σπίτι σου κάτι κλεμμένο.

Ἔχεις π.χ. 100 πρόβατα· ἂν βάλῃς ἀνάμεσά τους 1 κλεμμένο, τὰ ἄσπερα ὅλα! Ἔχεις 100 φράγκα· βάλε στὸ πορτοφόλι σου 1 κλεμμένο καὶ θὰ χάσῃς καὶ τὰ ὑπόλοιπα. Καὶ ἂν τώρα θησαυρίζῃς παρανόμως καὶ πλουτίζῃς, τὰ παιδιά σου θὰ μείνουν φτωχά. «Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέπαισαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ» (Ψαλμ. 33,11). Τὸ εἶπε ὁ Θεὸς καὶ εἶνε ἀλήθεια. Εἶδαμε παιδιά πλουσίων νὰ πεθαίνουν στὸ δρόμο, καὶ παιδιά τιμίων φτωχῶν νὰ τὰ εὐλογῇ ὁ Θεός.

✓ Τὸ ἕνα λοιπὸν νὰ ἐκκλησιάζεσαι, τὸ ἄλλο νὰ εἶσαι τίμιος. Ἄλλη ἐντολὴ εἶνε τὸ «**οὐ μοιχεύσεις**» (Ἐξ. 20,13. Δευτ. 5,18). Ποιὸς ἄθεος σὲ πλάνησε καὶ σοῦ εἶπε, ὅτι τὸ κορμί σου μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς ὅ,τι θέλεις; Ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε τὰ μάτια νὰ βλέπῃς τὰ ἄστρα, σοῦ ἔδωσε τὰ χέρια νὰ κάνῃς τὸ σταυρό σου, σοῦ ἔδωσε τὸ κορμί γιὰ νὰ τὸ ἀγιάσῃς. Ὅποια γυναίκα πῆγε μὲ ξένον ἄντρα καὶ ὅποιος ἄντρας πῆγε μὲ ξένη γυναίκα, φωτιά ἔβαλαν στὸ κορμί τους. Ἐξω ἀπὸ τὸ γάμο κάθε σχέσι ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς εἶνε πορνεία, μοιχεία, ἁμαρτία καὶ θάνατος.

✓ Ἄλλη ἐντολὴ εἶνε τὸ «**οὐ φονεύσεις**» (Ἐξ. 20,15. Δευτ. 5,17). Μὴ θανατώσῃς ἄνθρωπο. Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ἐκ τῆς γῆς, εἶνε ἐκ τοῦ Θεοῦ. Στὸ φεγγάρι καὶ στοὺς ἄλλους πλανῆτες δὲν ὑπάρχει ζωὴ· οὔτε ἕνα μυρμηγκάκι, ἕνα πουλάκι, ἕνα ἄρνάκι, οὔτε ἕνα ποτήρι νερό, ἕνα μῆλο, ἕνα ἀχλάδι, ἕνα πράσινο φύλλο· τίποτα, ξεραύλα. Ἐδῶ ὑπάρχει ζωὴ, κ' ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἔδωσε εἶνε ὁ Θεός. Ποιὸς εἶσαι σύ, ποὺ σηκώνεις χέρι καὶ σκοτώνεις τὸν ἄλλο; Σκότωσες; Θὰ σκοτωθῇς. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· «**πάντες οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται**» (Ματθ. 26,52).

* * *

Αὐτὲς εἶνε μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐντολὲς ποὺ πρέπει νὰ τηροῦμε. **Γιὰ φαντάσου** μιὰ κοινω- νία, μιὰ πόλι, ἕνα χωριό, ὅπου ὅλοι νὰ δουλεύουν τίμια, νὰ ζοῦν σεμνά, νὰ μὴν ἀγγίζου- νο πρᾶγμα, καὶ μὲ τὴν καμπάνα νὰ τρέχουν στὴν ἐκκλησιά! Αὐτοὶ δὲν θὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀγροφύλακα καὶ ἀστυνομία. Ἔτσι ἦταν κάποτε οἱ πρόγονοί μας στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὸν Πόντο, στὴ Μακεδονία μας, στὴ Θράκη. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ κυριαρχοῦσαν στὴ ζωὴ τους. Κάποιος θὰ πῆ ἴσως ἀπερίσκεπτα·

–**Τώρα ἄλλαξε ὁ κόσμος!** αὐτὰ ποὺ λέτε ἴσχυαν ἄλλοτε, «*τῶ καιρῶ ἐκεῖνω*»...

Τί λές, ἀνόητε; Δὲν κατάλαβες, ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸν ὑπάρχουν πράγματα ποὺ ἀλλάζουν, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ποὺ δὲν ἀλλάζουν; **Πράγματα ποὺ ἀλλάζουν** εἶνε π.χ. τὰ μέσα φωτισμοῦ· παλαιὰ χρησιμοποιοῦσαν δαδιά, τώρα

ἔχουμε ἠλεκτρικὴ καὶ ἠλιακὴ ἐνέργεια, μεθαύριο μπορεῖ νὰ ἔχουμε φῶς καὶ ἀπὸ πυρηνικὴ ἐνέργεια. Ἀλλάζουν τὰ μέσα καλλιέργειας τῆς γῆς· ἄλλοτε ἔσκαβαν μὲ τὴν ἀξίνα, τώρα μὲ τρακτέρ, ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ χίλιες ἀξίνες. Ἄλλοτε θέριζαν μὲ δρεπάνια, τώρα μὲ μηχανὴ ποὺ ἰσοῦται μὲ χίλια δρεπάνια. Ἄλλοτε κατοικοῦσαν σὲ καλύβα, τώρα σὲ πολυκατοικία. Ἄλλοτε φοροῦσαν τσουβάλια καὶ δέρματα ζώων, τώρα λεπτὰ ὑφάσματα. Καὶ λοιπόν; ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι καλύτεροι ἢ χειρότεροι;

Κάτι ἄλλο χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος· θέλει **ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἀλλάζει**. Καὶ ποιὸ εἶν' αὐτό; Εἶνε **οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, ἡ πίστι μας**. Αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα· «*Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται*» (Ματθ. 5,18-19). Αὐτὸ εἶπε ὁ Χριστὸς πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἰσχύει πάντοτε.

Πολλὰ θ' ἀλλάξουν στὸν κόσμο· καὶ τὰ ροῦχα, καὶ τ' ἀμάξια, καὶ οἱ ἀνέσεις... Ἄλλὰ τί μὲ τοῦτο; Ἡ χελώνα, ὅπου κι ἂν πάῃ, κουβαλάει μαζί της τὸ καύκαλο· καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅπου νὰ πᾶνε, καὶ στὰ φεγγάρια ἂν πᾶνε, θὰ μεταφέρουν κ' ἐκεῖ τὴν κακία καὶ τὴν δυστυχία τους, **τὸ μικρόβιο τῆς ἁμαρτίας** καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως. Δὲν εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἔτσι ὅπως δείχνει ὁ «πολιτισμός», ἡ πολυτέλεια, τὰ μεταξωτά, τὰ ραδιόφωνα, οἱ τηλεοράσεις... Δὸς μου ἕνα ἀντρόγυνο ποὺ ζοῦν ἐπὶ δεκαετίες μαζί καὶ κακὴ κουβέντα δὲν ἀντάλλαξαν, δὸς μου παιδιὰ ὑπάκουα στοὺς γονεῖς, δὸς μου μιὰ κοινω- νία ὅπως τὴ θέλει ὁ Χριστός! Αὐτὸ εἶνε ἀληθινὸς πολιτισμὸς. Ὁ ἄνθρωπος τώρα κατήντησε – τί; ἕνα κοπάδι ἀπὸ δίποδα κτήνη.

Ἡ πίστι μας δὲν ἀλλάζει, εἶνε ὅπως ὁ ἥλιος. Ἡ μάλλον θὰ ἴρθη μέρα ποὺ κι ὁ ἥλιος θὰ σβήσῃ, καὶ τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, ὅλα θὰ γίνουν ἄνω - κάτω· θ' ἀνατραποῦν συστήματα, θὰ πέσουν θρόνοι, θὰ γκρεμιστοῦν βασιλεία, θ' ἀλλάξουν τὰ πάντα, ἀλλὰ ἕνα δὲν θ' ἀλλάξῃ – γράψτε το· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35). **Ἡ πίστι μας δὲν θ' ἀλλάξῃ**.

Χριστιανέ, κλείσε τὰ αὐτιά σου στὸν ἄθεο καὶ τὸν αἰρετικό. Ἄκουσε σὰν παιδί τὸν πατέρα, τὸν οὐράνιο Πατέρα σου. **Ζῆσε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο μὲ τὸ εὐαγγέλιο**· μὲ σεβασμὸ καὶ τιμὴ ὡς οἰκογενειάρχης, ὡς Ἕλληνας, ὡς ἄνθρωπος. Τότε θὰ ἔχῃς μέσα σου παράδεισο, θὰ δοξολογῇς μέρα - νύχτα τὸ Θεὸ καὶ θὰ λές· Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ, γιατί εἶσαι σὰν τὸν ἥλιο καὶ σκόρπισες παντοῦ τὸ φῶς καὶ τὴν εὐλογία.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἁπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflor@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2207	Κυριακὴ Ε' Ματθαίου (Ματθ. 8,28 – 9,1) 21 Ἰουλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Αὐτὸς εἶνε ὁ σατανᾶς

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, ὅπως λέει ὁ θεόπνευστος λόγος, ἦρθε στὴ γῆ «ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου», φανερώθηκε στὸν κόσμον μὲ σκοπὸ νὰ καταλύσῃ τὰ ἔργα τοῦ σατανᾶ (Α' Ἰω. 3,8).

Ὁ σατανᾶς προηγουμένως φαινόταν ἀνίκητος. Ἦταν ἕνας «κοσμοκράτωρ» ὅπως χαρακτηρίζεται (Ἐφ. 6,12). Οἱ ἄνθρωποι δὲν μπορούσαν νὰ τοῦ ἀντισταθοῦν, νὰ τὸν νικήσουν. Ἦταν ὑπέρτερος τῶν θελημάτων του, σκλάβοι. Ὅταν ὁμως ἐμφανίστηκε ὁ Χριστὸς στὴ γῆ, τὸν ἐξουδετέρωσε· συγκρούστηκε μαζί του καὶ τὸν νίκησε ὀριστικά.

Μία ἀκτίνα τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ μας περιγράφει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

***

Ἔρχεται, ἀδελφοί μου, «εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν» (Ματθ. 8,28). Ἀφοῦ διέσχισε τὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος, φτάνει ἀπέναντι ὅπου κατοικοῦσαν οἱ Γεργεσηνοὶ ἢ Γαδαρηνοί. Ἐκεῖ ἔρχεται. Θέλει νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς διδάξῃ, νὰ τοὺς φωτίσῃ. Ἀποβιβάζεται λοιπόν, ἀλλὰ καθὼς βαδίζει συναντᾷ δύο δυστυχισμένους. Ἦταν σὰν ἄγρια θηρία ποὺ εἶχαν στήσει ἐκεῖ τὴ φωλιά τους. Ἦταν **δαιμονιζόμενοι**, ἄνθρωποι δηλαδὴ ποὺ τὶς ψυχὰς καὶ τὰ σώματά τους εἶχε κυριεύσει τὸ πονηρὸ πνεῦμα· εἶχαν γίνει ὄργανα τοῦ σατανᾶ. Εἶχαν ἐγκαταλείψει τὰ σπίτια καὶ τὸ χωριὸ τους. Ζοῦσαν ἔξω, κοιμόντουσαν μέσα σὲ μνήματα καὶ σπηλιές. Εἶχαν γίνει ὁ φόβος καὶ τρόμος τῶν κατοίκων, τρομοκράτες τῆς περιοχῆς. Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασί τους.

Ἀλλὰ δαιμονιζόμενοι δὲν ἦταν μόνο τότε οἱ δύο αὐτοὶ δυστυχισμένοι ἄντρες, οὔτε εἶνε καὶ σήμερα ὅσοι πάσχουν παρομοίως· δαιμονιζόμενοι εἶνε καὶ ἄλλοι. Δὲν εἶνε μόνο ἐκεῖνοι ποὺ φωνάζουν, βρίζουν, τρίζουν τὰ δόντια, ἀφρίζουν, πέφτουν κάτω, μένουν ξεροὶ κι

ἀναίσθητοι, καὶ τοὺς πηγαίνουν οἱ δικοὶ τους στὸν ἅγιο Γεράσιμον τῆς Κεφαλονιάς γιὰ νὰ θεραπευθοῦν. **Δαιμονιζόμενοι εἶνε πολλοί!** Θέλετε μερικὰ παραδείγματα;

✓ **Δαιμονιζόμενος εἶνε ὁ μέθυσο.** Δὲν τοῦ ἀρέσει τὸ σπίτι, συχνάζει στὸ καπηλειό. Κι ὅταν ἐπιστρέφει γίνεται ὁ τύραννος τῆς οἰκογενείας, τρομοκρατεῖ καὶ τὴν κοινωνία. Εἶνε ἕνα θηρίο μᾶλλον παρὰ ἄνθρωπος. Μιὰ παροιμία λέει «Ὁ τρελλὸς εἶδε τὸ μεθυσμένο κ' ἔφυγε». ✓ **Δαιμονιζόμενος ὁ βλάσφημος.** Ὁ Πλάστης τοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα νὰ δοξολογῇ τὸ Θεό· ἀλλ' αὐτὸς τὴ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ τὸν ὑβρίσῃ. Δηλητήριο στάζει γλῶσσα του.

✓ **Δαιμονιζόμενος εἶνε ὁ ἀκόλαστος.** Ὅταν τὸν κυριεύει τὸ πάθος τῆς σαρκός, γίνεται ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὑποδουλώνεται στὴν αἰσχρὰ ἐπιθυμία, λέει λόγια καὶ κάνει ἐνέργειες ποὺ προσβάλλουν καὶ ἀτιμάζουν ἄλλα πρόσωπα, ἀλλὰ κι ἴδιος ἐξευτελίζεται, καταρρακώνει τὴν τιμὴ τῆς οἰκογενείας του, γελοιοποιεῖται. ✓ **Δαιμονιζόμενος καὶ ὁ θυμῶδης,** ποὺ τὴν ὥρα τοῦ παροξυσμοῦ χάνει τὴν αὐτοκυριαρχία του, δὲν ξέρει τί λέει καὶ τί κάνει.

✓ **Δαιμονιζόμενος ὁ ἐγωιστής,** ποὺ φαντασιώνεται καὶ ζῆ μὲ αὐτάρεσκες παραισθήσεις, φιλόδοξες ἰδέες καὶ ἐξωπραγματικὲς ἀξιώσεις. ✓ **Δαιμονιζόμενος ὁ χαρτοπαίκτης,** ποὺ μέσα σὲ μιὰ νύχτα καταστρέφει κόπους, ἰδρώτα, οἰκονομίες ὀλόκληρης ζωῆς καὶ αὐτοκαταδικάζεται σὲ φτώχεια.

✓ **Δαιμονιζόμενος μ' ἕνα λόγο κάθε ἁμαρτωλός.** Δὲν ἀρέσκειται στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, δὲν θέλει ν' ἀκούῃ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου· χτυπάει ἢ καμπάνα τὴν Κυριακὴ, κι αὐτὸς κοιμᾶται ἢ τρέχει ἀλλοῦ μακριά...

***

Ἄλλ' ἂς δοῦμε τί ἔκανε ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς δύο δαιμονιζόμενους. Αὐτοὶ, μόλις τὸν ἀντίκρίζουν, ταραζόνται. Ὅπως οἱ κακοῦργοι ἄ-

μα δοῦν ἀστυνομία «τὰ χρειάζονται», ἔτσι κι αὐτοί. Φοβοῦνται. Καταλαβαίνουν ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα τους, τὸ βασίλειό τους λήγει· ἀρκετὰ βασάνισαν τοὺς ἀνθρώπους, τώρα πρέπει νὰ φύγουν. Ἄλλὰ οἱ δαίμονες δὲν θέλουν· δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν, δὲν ξέρουν ἀνάπαυσι. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦν· «Ἄφοῦ μᾶς διώχνεις, Κύριε, ἐπίτρεψέ μας νὰ πᾶμε στὸ κοπάδι τῶν χοίρων» (ἔ.ἀ. 8,31). Καὶ ὁ Κύριος ἐπιτρέπει. Φεύγουν, μπαίνουν στοὺς χοίρους, καὶ τότε θέαμα φοβερό· **οἱ χοῖροι ὀρμοῦν καὶ πέφτουν μέσα στὴ λίμνη καὶ πνίγονται ὅλοι.**

Ἔτσι εἶνε ὁ σατανᾶς καὶ οἱ ἄνθρωποι του· ὅταν δὲν μποροῦν νὰ κάνουν κακὸ στὸν ἄνθρωπο, **ξεθυμαίνουν στὰ ἄλογα κτίσματα.** Δὲν μποροῦν νὰ πειράξουν τὸ κοινοκώρη; σκοτώνουν τὰ ζῶα του· δὲν μποροῦν νὰ καταστρέψουν αὐτόν; κόβουν τὰ δέντρα του...

Γιατί ὅμως ὁ Κύριος ἐπέτρεψε νὰ συμβῆ αὐτὴ ἡ ζημιὰ; Διότι τὴν ἐκτροπὴ τῶν χοίρων τὴν εἶχε ἀπαγορεύσει ὁ θεῖος νόμος. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔτρεφαν χοίρους ἀμάρταναν, διότι **παρέβαιναν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ**, ἡ ὁποία ἔλεγε γιὰ τοὺς χοίρους· «Ἀπὸ τούτων οὐ φάγεσθε» (Δευτ. 11,4-6). Ἡ περιουσία τους αὐτὴ ἦταν παράνομη, γι' αὐτὸ καὶ καταστρέφεται.

Μάθε το, ἀδελφέ μου. Περιουσία ποὺ τὴν ἔχει κάποιος μαζέψει μαζὶ μὲ τὸν διάβολο, θὰ χαθῆ. Ὁ ἴδιος ὁ σατανᾶς, ποὺ τὸν βοήθησε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, αὐτὸς θὰ τὴν κἀνῃ νὰ σκορπιστῆ στοὺς πέντε ἀνέμους. **«Τὰ διαβολομαζώματα - ἀνεμοσκορπίσματα».** Τοὺς Γεργεσηνοὺς ὁ σατανᾶς τοὺς εἶχε βάλει νὰ κάνουν τὸ κοπάδι, αὐτὸς καὶ τοὺς τὸ καταστρέφει. Κ' ἐσὺ στὴ δουλειά σου ποτέ μὴν παίρνεις βοηθὸ τὸ σατανᾶ. Νὰ ἐργάζεσαι μὲ τιμιότητα καὶ εὐλικρίνεια· ἀν θησαυρίζεις μὲ πονηρία, κλοπὴ καὶ ἀδικία, ματαίως θησαυρίζεις· θὰ τὰ κάψῃ ὅλα ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ μείνῃ τίποτα. Αὐτὸ δὲν εἶδαμε σήμερα στοὺς Γεργεσηνοὺς; τίποτα δὲν σώθηκε, ὅλη ἐκείνη ἡ μεγάλη περιουσία καταποντίστηκε.

Ὅταν οἱ βοσκοὶ ἔμειναν χωρὶς κοπάδι, τρέχουν, πηγαίνουν στὴν πόλι καὶ περιγράφουν ὅλα τὰ συμβάντα μὲ τοὺς δαιμονιζομένους. Σηκώνονται τότε τ' ἀφεντικὰ κ' ἔρχονται ἐκεῖ ποὺ ἦταν ὁ Χριστός, καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς ὅλοι οἱ κάτοικοι. Δυστυχῶς ὅμως **δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν ἁμαρτία τους.** Μένουν σκληροὶ καὶ πείσιμονες. Δὲν συναισθάνονται τὴν παρανομία τους ὥστε νὰ ποῦν· Καλὰ μᾶς ἔκανες, Κύριε, εἴμαστε παραβάτες τῶν ἐντολῶν σου καὶ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦμε.

Στέλνει καὶ σ' ἐμᾶς κάποτε, ἀγαπητοί μου,

τιμωρίες ὁ Θεός. Τὰ δέντρα μένουν ἄκαρπα, τὰ ζῶα ψοφοῦν, τὰ χωράφια δὲν ἀποδίδουν. Σπέρνουμε, ποτίζουμε, τσαπίζουμε, καλλιεργοῦμε, καὶ δὲν θερίζουμε. Κοπιάζουμε, καὶ δὲν ἀποζημιωνόμαστε, οἱ κόποι μας δὲν ἀνταμείβονται· ξοδεύουμε, καὶ δὲν εἰσπράττουμε. Τί εἶν' αὐτά; Εἶνε **τιμωρία τοῦ Θεοῦ** γιὰ σωφρονισμό, εἶνε μπάτσοι - χαστούκια ποὺ μᾶς δίνει ὁ Θεός γιὰ νὰ ξυπνήσουμε ἀπὸ τὸ λήθαργό μας, εἶνε ῥαβδισμοὶ - ξυλιές γιὰ νὰ διορθωθοῦμε. Μὰ ἐμεῖς τίποτα!

Μοιάζουμε μὲ τοὺς Γαδαρηνοὺς. Ἄντι νὰ μετανοήσουμε, γινόμαστε χειρότεροι. Ἄντι νὰ πλησιάσουμε τὸ Χριστό, ἀπομακρυνόμεθα περισσότερο. Ἄντι νὰ καλοῦμε καὶ νὰ ὑποδεχώμαστε τὸ Χριστό, ἐμεῖς τὸν διώχνουμε, τοῦ λέμε· Φύγε, ἀπομακρύνσου ἀπὸ τὰ ὄριά μας, τίς δουλειές μας, τὰ σπίτια μας· δὲν σὲ θέλουμε. Θέλουμε νὰ ζήσουμε μὲ τὰ πάθη μας, καλὰ περνᾶμε συντροφιά μὲ τὰ δαιμόνια!...

***

Ἦ ἀδελφοί μου, **ἄς ἀλλάξουμε πορεία!** Ὅπως βαδίζουμε **πᾶμε γιὰ τὸ γκρεμό.**

Τί ἔκανε ὁ σατανᾶς; ἔφερε τὸ κοπάδι τῶν χοίρων ἐπάνω στὸ γκρεμό, καὶ μετὰ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς ἔρριξε μέσα στὰ νερὰ καὶ τοὺς ἔπνιξε. Τί ἔκανε μὲ τοὺς δύο δαιμονιζομένους· τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ τὴν κοινωνία, τοὺς ἔστειλε νὰ σέρνονται στὰ ῥουμάνια, νὰ τσακίζονται στὶς πέτρες καὶ τοὺς ἔρριξε νὰ κοιμῶνται μέσ' στὰ μνήματα.

Ἔτσι εἶνε ὁ σατανᾶς. **Ῥίχνει γλυκὰ δολώματα γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάσῃ,** νὰ τὸν πλησιάσουμε καὶ νὰ τὸν ἐμπιστευθοῦμε. Εἶνε σὰν τὸ χασάπη, ποὺ ρίχνει στὸ χοῖρο ξυλοκέρατα γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ στὸ σφαγεῖο· σὰν τὸν ψαρά, ποὺ βάζει δόλωμα στὸ ἀγκίστρι γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸ ψάρι· σὰν τὸν κυνηγό, ποὺ στήνει παγίδα γιὰ νὰ ζωγρήσῃ τὸ θήραμα.

Ἔλα κοντά μου! μᾶς φωνάζει ὁ πονηρός. Ἄλλὰ σύ, Χριστιανέ, **μὴν τὸν ἀκοῦς·** φύγε μακριά του, γιὰτὶ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ στὸ γκρεμό, θὰ σὲ ρίξῃ στὴν ἄβυσσο, θὰ σὲ κἀνῃ ἕνα πτώμα.

Ἔλα κοντά μου! σοῦ λέει ὁ Χριστός. **Δέξου τὸ σταυρό μου,** καὶ θὰ σὲ ξεκουράσω, θὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σατανᾶ. Ἐγὼ δὲν σὲ ἀπατῶ, δὲν θέλω τὸ κακό σου, θέλω τὴ σωτηρία σου. Δὲν σὲ ἔπεισε ἡ θυσία μου γιὰ σένα; Ἐγὼ θὰ σὲ εὐλογῶ· κοντά μου θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος, θὰ βρῆς αὐτὸ ποὺ ποθεῖς.

Ἄς ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Σωτῆρος μας, ἀν δὲν θέλουμε νὰ θρηνήσουμε ἀνώφελα καὶ στὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ στὴν ἄλλη. Ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2210	Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου (Μαθ. 9,1-8) 28 Ἰουλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Φρουρὰ λογισμῶν

«Ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;...» (Μαθ. 9,4)

Ἐνα θῦμα τῆς ἀμαρτίας μᾶς παρουσιάζει, ἀγαπητοί μου, τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, θῦμα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιολύπητα. Εἶνε **παράλυτος**· ὄχι ἀπλῶς στὸ χέρι ἢ στὸ πόδι, ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Ἀκίνητος, καρφωμένος ἐπάνω στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου του. Ὅλοι οἱ ἄλλοι κινοῦνται ὅπου θέλουν, αὐτὸς ὅμως ὁ ταλαίπωρος μένει ἐκεῖ ἀκίνητος· εἶνε σὰν **νεκρὸς ἄταφος**. Ἡ ἀσθένειά του ἀνίατη, ἀθεράπευτη. Κανένα γιαιτρικό, κανένας γιαιτρὸς δὲν μπόρεσε νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Ἄλλὰ νὰ τώρα ὁ Ἰησοῦς· ἔρχεται ἐκεῖ, στὴν πόλι τους τὴν Καπερναοῦμ, γιὰ νὰ διδάξῃ ὅπως συνήθως. Καὶ κάποιοι σπλαχνικοὶ ἄνθρωποι, κινούμενοι ἀπὸ συμπάθεια καὶ ἀγάπη, σκέπτονται πῶς μποροῦν νὰ βοηθήσουν τὸν ἀβοήθητο αὐτὸν ἀσθενῆ. Συμφωνοῦν κι ἀναλαμβάνουν τὸν κόπο νὰ τὸν σηκώσουν στὰ χέρια καὶ τὸν φέρνουν στὸ Χριστό, πού εἶνε ἡ μόνη ἐλπίδα κάθε ἀπελπισμένου. Χωρὶς ἀναβολὴ λοιπὸν γίνεται ἡ μεταφορὰ καὶ σὲ λίγο νάτος ὁ παράλυτος **ἐμπρὸς στὸν Ἰησοῦ**.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸν βλέπει τώρα. Τὸν βλέπουν βέβαια καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι· τὸν κοιτᾶζουν μὲ οἶκτο καὶ συμπόνια, ὡς ἕναν ἀσθενῆ πού πάσχει στὸ σῶμα. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν τὸν βλέπει μόνο ἔτσι, ἐξωτερικὰ ὅπως οἱ ἄλλοι· **τὸν βλέπει καὶ ἐσωτερικά**. Δὲν βλέπει μόνο τὸ παρόν, βλέπει καὶ τὸ παρελθόν του. Τὸν βλέπει βαθειά· καὶ διακρίνει ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ σῶμα, πάσχει ἡ ψυχὴ του. Ἔχει βέβαια ἀνάγκη νὰ θεραπευθῇ τὸ σῶμα του, ἀλλὰ προηγουμένως **πρέπει νὰ θεραπευθῇ ἡ ψυχὴ του**. Γι' αὐτὸ τοῦ λέει· «Ἔχε θάρρος, παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἀμαρτίες σου» (Μαθ. 9,2).

Αὐτὸ εἶνε ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερη βοήθεια καὶ παρηγοριὰ στὸ δυστυχισμένο παράλυτο. Ἐνῶ ὅμως τὰ λόγια αὐτὰ γιὰ τὸν παρά-

λυτο εἶνε **βάλαμο**, γιὰ κάποιους ἄλλους πού παρευρίσκονται ἐκεῖ γίνονται **σκάνδαλο**.

Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν τοῦ Χριστοῦ τὴν ὥρα ἐκείνη ἦταν καὶ κάποιοι γραμματεῖς, πού δὲν εἶχαν σεβασμὸ στὸ πρόσωπό του· εἶχαν ἐχθρική διάθεσι καὶ ζητοῦσαν ἀφορμὴ νὰ τὸν κατηγορήσουν. Τὰ λόγια αὐτὰ τοὺς προκαλοῦν ἀγανάκτησι. Τὸ συγχωρεῖν ἀμαρτίες εἶνε δικαίωμα μόνο τοῦ Θεοῦ· πῶς λοιπὸν αὐτὸς ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς οἰκειοποιεῖται ξένο δικαίωμα;... Αὐτὰ ἄρχισαν νὰ συλλογίζονται μέσα τους. **Δὲν τολμοῦν ὡστόσο νὰ ἐκστομίσουν τίποτα**, γιὰτι ξέρουν ὅτι ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ τοὺς ἀποστομώσῃ. Φοβοῦνται βέβαια καὶ τὸν ὄχλο, τὸ λαὸ πού τοὺς παρακολουθεῖ· ξέρουν ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶνε μὲ τὸ μέρος του καὶ τὸν σέβονται. Περισσότερο ὅμως ὑπολογίζουν τὸν ἴδιο τὸν Ἰησοῦ, πού μὲ τὴ δύναμι τοῦ λόγου του μπορεῖ νὰ συντρίψῃ τὰ ἐπιχειρήματα ὅποιου θελήσῃ νὰ τὸν ἀντιστρατευθῇ.

Ἄλλὰ οἱ λογισμοὶ τῶν ἀνθρώπων δὲν μένουν ἀθέατοι ἀπὸ τὸν καρδιογνώστη. Ὁ Χριστὸς ὡς Θεὸς βλέπει τί σκέψεις ἀνεβαίνουν στὸ νοῦ τῶν γραμματέων. Καὶ ξαφνικά, πρὸς κατάπληξιν ὄλων, ρίχνει τὸν «κεραυνό» του καὶ τοὺς ἐρωτᾷ· «Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;»· **γιατί ἐσεῖς σκέπτεστε πονηρὰ μέσα σας;** (ἐ.ἀ. 9,4).

Μὰ οἱ γραμματεῖς δὲν ἔχουν ἐκδηλώσει τίποτε, δὲν ἔχουν πεῖ λέξι ἀπὸ ὅσα σκέπτονται· μόνο μέσα τους ἀπλῶς συλλογίζονται. **Γιατί** λοιπὸν ὁ Χριστὸς ξεσκεπάζει τοὺς κρυφοὺς διαλογισμοὺς τῶν καρδιῶν; Τὸ κάνει **διότι** θέλει νὰ διδάξῃ, ὅτι μπροστά του ὅλα εἶνε φανερά, καὶ γιὰ νὰ μάθουμε ὅλοι, ὅτι **καὶ αὐτοὶ οἱ πονηροὶ λογισμοὶ εἶνε ἄξιοι τιμωρίας!**

***

Οἱ ἀμαρτίες, ἀγαπητοί μου, δὲν γίνονται μόνο ἐν ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ, **γίνονται καὶ ἐν**

διανοία, κι αὐτὲς οἱ ἐν διανοίᾳ ἁμαρτίες συμβαίνει νὰ εἶνε οἱ πιὸ πολλές. Δὲν ἁμαρτάνουμε μόνο μὲ πονηρὰ ἔργα ποὺ φαίνονται καὶ μὲ κακὰ λόγια ποὺ ἀκούγονται· ἁμαρτάνουμε καὶ μὲ σιωπηρὲς σκέψεις, μὲ ἀθέατους λογισμούς, μὲ βουβὰ αἰσθήματα καὶ μὲ ἄλλες ἀδιόρατες κινήσεις τῆς ψυχῆς.

–Μὰ τί εἶνε, θὰ μοῦ πῆς, ἓνας πονηρὸς λογισμὸς; **τί κίνδυνο ἔχει μιὰ κακὴ σκέψι;**

Πρὶν ἀπαντήσω στὴν ἀπορία σου σ' ἐρωτῶ κ' ἐγώ· Καὶ τί εἶνε μιὰ μικρὴ **σπίθα**; Ἐνα ἀνεπαίσθητο πρᾶγμα. Καὶ ὅμως ἀπὸ μιὰ σπίθα ἔχει συμβῆ πολλές φορές νὰ καὶ ὀλόκληρο δάσος ἢ σπίτι. Ἦ τί εἶνε ἓνα **σπυράκι** ποὺ παρουσιάζεται στὸ πρόσωπο ἢ ἀλλοῦ στὸ σῶμα; ἓνα ἀκίνδυνο πραγματάκι. Καὶ ὅμως αὐτὸ μπορεῖ νὰ φέρῃ μεγάλη ἀναστάτωση στὴν ὑγεία ἢ καὶ τὸ θάνατο. Τί εἶνε καὶ ἓνας μικρὸς **σπόρος**; Καὶ ὅμως ἀπὸ αὐτὸν βγαίνει ἓνας πλάτανος, ἓνα μεγάλο δέντρο μὲ φύλλα καὶ κλαδιά.

Πιστεύω λοιπὸν νὰ καταλαβαίνης, γιατί ὁ Κύριος δίνει τόση σημασία στοὺς λογισμούς. Διότι ὁ κακὸς λογισμὸς, ἢ πονηρὴ σκέψι, **εἶνε σπόρος ἁμαρτίας**. Μία τέτοια σκέψι, ἂν «πιᾶση» στὴν καρδιά, μπορεῖ νὰ φέρῃ μεγάλη συμφορά. Ἔτσι δὲν ἔγιναν ὅλα τὰ ἐγκλήματα; ξεκίνησαν ἀπὸ μία σκέψι ἀπλῆ καὶ κατέληξαν σὲ ἓνα φοβερὸ κακούργημα. Σὲ προσέβαλε π.χ. κάποιος; Ἄμεσως ὁ σατανᾶς ρίχνει στὸ νοῦ σου τὶς πρῶτες νύξεις· Γιατί νὰ μοῦ μιλήσῃ ἔτσι; καὶ τί εἶν' αὐτός; Ἄ, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω· θὰ τοῦ δεῖξω ἐγώ!... Ἦ βλέπεις ἓνα θέμα ἄσεμνο στὸ δρόμο. Ἔρχεται καὶ σοῦ σπέρνει τὸ ζιζάνιο· Κοίτα τί ὠραῖο πρόσωπο!... Ἄλλοτε πάλι ἔρχεται καὶ σοῦ ἀφήνει τὸ σπόρο τῆς ἀπιστίας· Μὰ ἄραγε ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός; ἢ Ἐκκλησία εἶνε θεϊκὸ καθίδρυμα; αὐτὰ ποὺ λένε οἱ κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου εἶνε ἀληθινά;... Κι ἀρχίζει ὁ σάλος τῆς ὀλιγοπιστίας.

Μεγάλῃ προσοχῇ, ἀδελφοί μου, στὶς **πρῶτες προσβολές** τοῦ κακοῦ. Οἱ λογισμοὶ εἶνε οἱ πρῶτες ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Ζητάει νὰ μᾶς διασπάσῃ τὸ μέτωπο, νὰ εἰσβάλῃ στὴν ψυχῆ. Πρέπει μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ ν' ἀποκρούουμε τὶς σκέψεις ἀμέσως, μὲ τὴν πρώτη προσβολή. Ἄν τὶς ἀφήσουμε, θὰ φυτρώσουν, θ' ἀναπτυχθοῦν, κ' ἐμεῖς τότε θὰ δοκιμάσουμε τοὺς πικροὺς καρπούς τῆς ἁμαρτίας.

Αὐτὸ ἔπαθε καὶ ὁ ἀσθενὴς αὐτός. **Πῶς κατήντησε παράλυτος;** Κάποτε ἦταν κι αὐτὸς τελειῶς ὑγιής, χαρὰ Θεοῦ γιὰ τοὺς δικούς του· ἔτρεχε, ἐργαζόταν, εἶχε ὑγεία, ἀκμαῖες δυνάμεις. Μιὰ μέρα πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του ἐπικίνδυνος **λογισμὸς**· Εἶμαι νέος, ἄς χαρῶ τὸν κό-

σμο καὶ τὰ νειᾶτα μου, ἄς διασκεδάσω, ἄς δοκιμάσω τὴ γλυκεῖα ζωή... Δὲν πρόσεξε, δὲν ἀντιστάθηκε, δὲν ἀπέκρουσε τὴν **προσβολή**. Φιλοξένησε τὸ λογισμὸ χωρὶς ἐπιφύλαξι. Ἄρχισε νὰ **«κουβεντιάζῃ»** μὲ τὸν πειρασμὸ ὅπως ἢ Εὐὰ τότε στὸν παράδεισο. Ὑποχώρησε καὶ ἄρχισε σκέψεις ποὺ τὸν συγκλόνισαν. Παραδόθηκε σὲ εἰκόνες τῆς **φαντασίας** ποὺ τὸν ξεσήκωσαν. Δὲν πολέμησε τὸ κακό, ἀλλὰ ἔκανε **συγκατάθεσι** σ' αὐτό. Τὸ δέχτηκε στὸ νοῦ, ἄρχισε νὰ τὸ **ἐπιθυμῇ**, νὰ τὸ σχεδιάζῃ, νὰ τὸ ἐπιδιώκῃ. Ἔτσι κάποια μέρα οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι κακοὶ λογισμοὶ ἔφτασαν νὰ γίνουν ἔργο, **πρᾶξις**. Ἐν συνεχείᾳ ἔπεσε πιά μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἁμαρτία· σὲ ἀπερισκεψίες, καταχρήσεις, τρέλλες. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν θλιβερό· ἀφοῦ ἔχασε τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς, ἔχασε καὶ τὴν ὑγεία τοῦ σώματος· ἔτσι κατήντησε παράλυτος.

Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔμενε στὴν κατάστασι αὐτῆ, ἂν δὲν πήγαινε στὸ Χριστὸ ποὺ τὸν ἔσωσε. Βρῆκε **διπλῆ θεραπεία**, ψυχῆς καὶ σώματος.

* * *

Αὐτό, ἀδελφοί μου, ἄς κάνουμε κ' ἐμεῖς.

Ἄν μεταξὺ μας ὑπάρχουν –πρᾶγμα ἀπίθανο– Χριστιανοὶ ποὺ **δὲν τοὺς ἔχει κυριεύσει** ἡ ἁμαρτία, ἄς ἀγρυπνοῦν κάθε στιγμὴ φρουρώντας ὁ καθένας τὴν ψυχὴ του. Ἄς ἀποδιώχνουν μακριὰ τοὺς κάθε σκέψι πονηρῆ, κάθε εἰκόνα ἄσεμνη, κάθε ἐπιθυμία ἀκάθαρτη, παρακαλώντας τὸν Κύριο ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοὺς **«πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ καὶ ἐπιθυμίαν βλαβεράν»** (Μέγ. Ἀπόδ., εὐχ. Μ. Βασιλείου). Ἄς ἔχουν πάντα ὑπ' ὄψιν τοὺς, ὅτι ὁ Κύριος βλέπει ὄχι μόνο τὶς πράξεις, τὰ ἐξωτερικὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη ποὺ σκεπτόμεθα καὶ βουλευόμεθα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας.

Ὅσοι ὅμως Χριστιανοὶ –κ' εἴμαστε οἱ πιὸ πολλοί– **ἔχουμε συλληφθῆ** σὲ δίχτυα τῆς ἁμαρτίας, ὅσοι εἴχαμε τὸ ἀτύχημα νὰ γίνουμε θύματα τοῦ σατανᾶ, ὅσοι βλέπουμε ὅτι ἡ ἁμαρτία συντρίβει τὴν ὑγεία καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μας, ὅλοι ἐμεῖς ἄς σπεύσουμε πρὸς τὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς, ποὺ θεράπευσε τὸν παράλυτο τῆς Καπερναοῦμ, αὐτὸς ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ κ' ἐμᾶς ἀπὸ τὴν κακὴ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς.

Ἄς γονατίσουμε μπροστά του κι **ἄς τὸν παρακαλέσουμε θερμά**. Καὶ τότε θ' ἀκούσουμε καὶ ἐμεῖς τὴ γλυκεῖα φωνή του νὰ μᾶς λέῃ· **«Θάρσει, τέκνον, ἀφῆνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»** καὶ **«Ἄρόν σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου»** ὑγιής (Ματθ. 9,26), δοξάζων τὸν ἱατρὸ ψυχῶν καὶ σωμάτων.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2113

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Γιὰ νὰ δῆς τὸν ἥλιο, πρέπει νὰ ἔχης μάτια

«Καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἰμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς» (Ματθ. 17,2)

Σήμερα ἑορτὴ καὶ πανήγυρις, ἀγαπητοί μου. Ἐορτάζει ὄχι ἓνας ἅγιος ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς τῶν ἁγίων, ὄχι ἓνας δοῦλος ἀλλὰ ὁ Ἀφέντης, ὅπως λένε οἱ ἄπλοῖ, ποὺ δὲν ξέρουν γράμματα μὰ νιώθουν τὴ θρησκεία μὲ τὴν καρδιά τους.

Πῆγα σ' ἓνα χωριὸ κ' ἐκεῖ μοῦ λέει μιὰ ἀπλοϊκὴ γυναίκα· –Καλὰ τὰ λέτε σεῖς, ἀλλὰ νὰ δοῦμε καὶ τί λέει ὁ Ἀφέντης. –Ποιὸς Ἀφέντης, τῆς λέω, ὁ ἄντρας σου; –Ποιὸς ἄντρας μου; ἓνας εἶνε ὁ Ἀφέντης, ὁ Χριστός, ποὺ κυβερνᾷ τὰ σύμπαντα... Ἦταν πιστὴ γυναίκα.

Σήμερα λοιπὸν ἑορτάζει ὁ δεσπότης Χριστός. Γι' αὐτὸ καὶ αὐτὴ ἡ ἑορτὴ λέγεται **δεσποτική**, εἶνε ἑορτὴ τοῦ Δεσπότου.

Θὰ μιλήσω ἀπλᾶ, νὰ μὲ καταλάβετε.

***

Τί ἔδειξε σήμερα ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου; Ἔδειξε τὴν «δόξαν» του. Τί θὰ πῆ «δόξα» του; Νά, ἄνοιξε μιὰ στιγμή τὸ παλάτι του καὶ φάνηκε τὸ μεγαλεῖο του. Ἔχει **παλάτι** ὁ Χριστός!

Μοῦ ἔλεγε κάποτε ἓνας βλάχος· –Ὅταν ζοῦσε ὁ βασιλιάς Γεώργιος ὁ Β', εἶχε περάσει ἀπ' τὸ χάνι μου καὶ τοῦ ἴδωσα κ' ἔφαγε πεπόνι. Μετὰ τοῦ ἔγραψα καὶ μὲ δέχτηκε στὴν Ἀθήνα, κι ὅταν μπῆκα στὸ παλάτι, ντρεπόμουν νὰ πατήσω· τί χαλιά, τί ἔπιπλα! –Ἔμεινες πολὺ ἐκεῖ; –Ὅχι, μισὴ ὥρα, ἀλλὰ μοῦ μένει ἀξέχαστο!...

Ὅπως λοιπὸν ἓνας βασιλιάς δέχεται γιὰ λίγο τοὺς ταπεινοὺς ὑπηκόους του καὶ τοὺς μένει ἀξέχαστο τὸ μεγαλεῖο του, ἔτσι κι ὁ ἀφέντης ὁ Χριστός ἄνοιξε σήμερα τὸ παλάτι του, ἄφησε νὰ μποῦν μιὰ στιγμή **οἱ τρεῖς μαθηταὶ του**· κι αὐτοὶ τόσο **θαμπώθηκαν**, ποὺ δὲν τοὺς ἔκανε καρδιά νὰ φύγουν πιά ἀπὸ κοντὰ του.

Ἔδειξε τὴ «δόξα» του. Ποῦ τὴν ἔδειξε; Πάνω σ' ἓνα βουνό, στὸ Θαβώρ. Ἐκεῖ στὴν κορυφὴ ἔγιναν σήμερα **καταπληκτικὰ πράγματα**.

Ὁ Χριστὸς ἐδῶ στὴ γῆ ἦταν σὰν ἓνας **ἀπλὸς ἄνθρωπος**. Ἄν τὸν ἔβλεπες, δὲν τοῦ ἴδι-

νες σημασία. Δὲν γεννήθηκε ἀπὸ πλοῦσια μητέρα, δὲν ἔζησε σὲ παλάτια, δὲν εἶχε χρήματα, δὲν ντυνόταν στὰ μεταξωτὰ· φοροῦσε ροῦχα ἀπλᾶ, χωριάτικα, ποὺ ὕφανε μὲ τὰ χέρια τῆς στὸν ἀργαλειὸ ἡ Παναγία μας. Δὲν εἶχε ἄμαξα, οὔτε κἂν γαϊδουράκι. Τὴν ἡμέρα τῶν Βαΐων κάποιος τοῦ δάνεισε ἓνα γαϊδουράκι, ἀνέβηκε στὴ ράχη του καὶ ἔτσι μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἦταν φτωχὸς - πάμπτωχος, συναναστρεφόταν καὶ κουβέντιαζε μὲ τοὺς φτωχοὺς χωριάτες, τοὺς ψαρᾶδες, τὰ μικρὰ παιδιά, τὶς ἀπλοϊκὲς γυναῖκες. Ποιὸς μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Θεός; Κανείς.

Σήμερα ὅμως **ἔδειξε τὴ δόξα του**. Πῶς; Ἐνῶ συνωμιλοῦσε μὲ τοὺς τρεῖς ἀποστόλους, ξαφνικὰ ἡ μορφή του ἄλλαξε. «Ἔλαμψε», λέει τὸ εὐαγγέλιο, «τὸ πρόσωπό του σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ροῦχα του ἔγιναν ἄσπρα σὰν τὸ φῶς» (Ματθ. 17,2), πιὸ λευκὰ κι ἀπὸ τὸ χιόνι. Καὶ μόνο αὐτό; Δεξιὰ κι ἀριστερὰ του παρουσιάζονται δυὸ μεγάλοι προφῆτες, ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, ποὺ εἶχαν πεθάνει ὁ ἓνας 1.500 καὶ ὁ ἄλλος 900 χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Καὶ τώρα νάτοι ἐκεῖ ὀλοζώντανοι κουβεντιάζουν μαζί του. Ὁ Πέτρος βλέποντας τὸ θαυμάσιο αὐτὸ θέαμα ἐνθουσιάστηκε καὶ λέει· Κύριε, τί ὥραϊα εἶνε νὰ μείνουμε γιὰ πάντα ἐδῶ! ἄς φτειάξουμε τρεῖς σκηνές, μία γιὰ σένα, μία γιὰ τὸ Μωυσῆ, καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία (βλ. Ματθ. 17,4). Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, τοὺς σκέπασε ἓνα φωτεινὸ σύννεφο, καὶ μέσα ἀπὸ ἑκεῖ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς νὰ λέῃ· «**Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε**» (βλ. ἁ. 17,5).

***

Ἄπ' ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς Μεταμορφώσεως, ἀγαπητοί μου, **θὰ σταθοῦμε σὲ ἓνα**. Γιατὶ ἂν θελήσουμε νὰ ποῦμε πολλὰ καὶ θεολογικά, θὰ ἔνε δύσκολο. Ὅπως ἡ μάνα μασάει τὴν τροφή γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ παιδί νὰ τὴν καταπιῇ,

ἔτσι κ' ἐμεῖς θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ κάνουμε λιανὰ, γιὰ νὰ καταλάβετε κάτι ἀπὸ τὴν ἑορτῆ.

Λέει τὸ εὐαγγέλιο ὅτι «*ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος*», τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο. Ἄν παρατηρήσετε τὴν εἰκόνα τῆς Μεταμορφώσεως –γιατὶ ὅλα στὴν ἐκκλησία ἔχουν σημασία–, θὰ δῆτε ὅτι γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶνε ζωγραφισμένος ἕνας κύκλος φωτεινός, ὁ Χριστὸς εἶνε μέσα σ' ἕνα δίσκο πού ἐκπέμπει ἀκτίνες. Γιατί; Γιατὶ ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης. Ἄπ' ὅλα τὰ πράγματα πού υπάρχουν στὸν κόσμο ἐκεῖνο πού εἰκονίζει καλύτερα τὴν **θεϊκὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ** εἶνε ὁ ἥλιος.

Τί εἶνε αὐτὸς ὁ ἥλιος; Δὲν τὸ σκεπτόμαστε· ἀνατέλλει, μὰ ποιὸς λέει «Δόξα σοι, ὁ Θεός»; Ὁ φυσικὸς ὁ ἥλιος φαίνεται σὰν μιὰ μπάλλα ἀπ' αὐτὲς πού παίζουν τὰ παιδιά, ἀλλὰ εἶνε ἕνα τεράστιο πύρινο σῶμα, ἕνα ἀστέρι ὅλο φωτιά. Πῶς καίει; μὲ βενζίνα, μὲ κάρβουνο, μὲ πυρηνικὴ ἐνέργεια; Μυστήριο. Καίει χιλιάδες τώρα χρόνια, κ' ἔχει θερμοκρασία 6 - 7 χιλιάδες βαθμούς. Ἄν πέση πάνω του ἕνα βουνό, τὸ λειώνει· ἂν πέση ἄνθρωπος, γίνεται ἀτμός – πού νὰ πλησιάση κανεὶς ἐκεῖ! Πῶς στέκεται ἐκεῖ πέρα; Ποιὸς τὸν ἔφτιαξε, ποιὸς τὸν δημιούργησε; Ὁ Θεός! δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἀπάντησι· φτάνει ὁ ἥλιος ν' ἀποδείξη τὴν ὕπαρξί του.

Κάποιοι φοιτητῆς τῆς ἰατρικῆς πῆγε σ' ἕνα χωριὸ καὶ ἔλεγε στοὺς χωρικούς· Τώρα πιά **ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξε, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός...** Τὴν ὥρα ἐκείνη περνοῦσε ἀπὸ 'κεῖ ἕνας παπᾶς ὀλιγογράμματος μὰ πιστός, καὶ τοὺς ρωτᾷει· –Τί λέει αὐτὸς ἐδῶ; –«Ποιὸς τὸν εἶδε», λέει «τὸ Θεό;». –Ἔτσι ἔ;... Ἦταν μεσημέρι, Ἰούλιος μήνας, ὁ ἥλιος ἔλειωνε τὶς πέτρες. Πλησιάζει ὁ παπᾶς τὸ νεαρὸ καὶ τοῦ λέει· –Ἐλα, σὲ παρακαλῶ, ἀνέβα σ' αὐτὸ τὸ πεζούλι καὶ κοίταξε τὸν ἥλιο. –Τί λές, παππούλη, τὸν ἥλιο νὰ κοιτάξω; στραβώθηκα! –Ἄ λοιπόν, τὸν ἥλιο δὲν μπορεῖς νὰ τὸν δῆς, καὶ ἔχεις τὴν ἀξίωσι νὰ δῆς Ἐκεῖνον πού ἔκανε τὸν ἥλιο;...

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔχει μιὰ θαυμάσια ὁμιλία στὴ σημερινὴ ἑορτῆ. Ἐκεῖ λέει τὸ ἑξῆς. Ὁ,τι εἶνε ὁ ἥλιος στὴ φυσικὴ ζωὴ, αὐτὸ εἶνε ὁ Χριστὸς στὴν πνευματικὴ ζωὴ· **εἶνε τὸ φῶς τοῦ κόσμου**. Ὁ ἥλιος διώχνει τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὴν πλάσι, καὶ ὁ Χριστὸς διαλύει τὴν πλάνη καὶ τὴν ἁμαρτία ἀπὸ τὶς καρδιές.

Ἄλλὰ **γιὰ νὰ δοῦμε τὸν ἥλιο χρειάζονται μάτια**· ἕνας τυφλὸς δὲν βλέπει τίποτα. Ἔτσι καὶ γιὰ νὰ δῆ κάποιος τὸ Χριστό, πρέπει νὰ ἔχη μάτια. Ὅχι τὰ μάτια αὐτά, τὰ φυσικά· τέτοια ἔχουν καὶ τὰ ζῶα. Κι αὐτὰ τὰ μάτια βέβαια ἔ-

χουν ἀξία, ἀλλὰ μικρὴ. Ποιὸς ἔχει **μάτια πνευματικά**, ὅπως ἔχουν οἱ ἅγιοι! ποιὸς ἔχει μάτια σὰν τῶν ἀγίων ἀποστόλων, τοῦ ἀγίου Νικολάου, τῆς ἀγίας Βαρβάρας, τῆς ἀγίας Ἑλένης...!

Ρωτᾷτε, ποιὸς ἔχει τὰ μάτια αὐτά; Ὅποιος πιστεύει, ὅποιος ζῆ σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, **ὅποιος ἔχει καθαρὴ τὴν καρδιά** κατὰ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ «*Μακάριοι οἱ καθарοὶ τῆ καρδιά, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁφονται*» (Ματθ. 5,8). Νὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ δῆ τὸ Θεό.

Τώρα ἐμεῖς; Ἀλλοίμονο, θὰ μᾶς κάψη ὁ Θεός. Φωνάζω καὶ λένε μερικοὶ ὅτι μιλάω αὐστηρά. Πιστέψτε με, ἀδέρφια μου· ὅ,τι λέω, τὸ λέω πρῶτα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Φύγαμε μακριὰ ἀπ' τὸ Θεό. Ἄλλοτε τὴν Κυριακὴ ἦταν ὅλοι στὴν ἐκκλησία, καὶ τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας, ὅταν ὁ παπᾶς κρατοῦσε τὰ ἅγια, –δὲν εἶνε ψέμα– ἔβλεπαν τὸ Χριστό, ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, βούιζαν τ' αὐτιά τους ἀπὸ οὐράνιες φωνές! Τώρα, ὅπως μπαίνουμε ἔτσι καὶ βγαίνουμε· μαῦροι μπαίνουμε μαῦροι καὶ βγαίνουμε. Γιατί; γιατί **δὲν ἔχουμε τὰ πνευματικὰ μάτια**.

* * *

Καὶ μιὰ ἀκόμη παρατήρησι, ἀγαπητοί μου. Βλέπετε τὸν ἥλιο; τί ἡλικία ἔχει; Ἄλλοι λένε μερικὲς χιλιάδες, ἄλλοι λένε μερικὰ ἑκατομμύρια χρόνια. Τὸ βέβαιο εἶνε, ὅτι θὰ ῥθῃ μιὰ μέρα πού ὁ ἥλιος θὰ σβήσῃ· τὸ βεβαιώνει ἡ Γραφή (βλ. Ματθ. 24,29), τὸ λέει ἀκόμη καὶ ἡ ἐπιστήμη. Ἐνῶ ὅμως ὁ ἥλιος αὐτὸς θὰ σβήσῃ, κάποιος ἄλλος ἥλιος δὲν θὰ σβήσῃ· ὁ πνευματικὸς ἥλιος, πού 'νε **ὁ Χριστός, δὲν θὰ σβήσῃ ποτέ**.

Πρὶν πολλὰ χρόνια ἤμουν στὴ Θεσσαλονίκη καὶ βλέπω ξαφνικὰ κάποιον νὰ τρέχη φωνάζοντας «**Θὰ σβήσω τὸν ἥλιο!...**». Δὲν εἶχε τὰ λογικά του. Σκαρφάλωσε σὲ μιὰ κολώνα κι ἀπὸ 'κεῖ ἔφτυνε τὸν ἥλιο, μέχρι πού ἤρθε ἡ πυροσβεστικὴ καὶ τὸν κατέβασε. Ταλαίπωρος αὐτός! μὰ πιὸ ταλαίπωροι κάποιοι ἄλλοι πού λένε «Θὰ καταργήσουμε τὴ θρησκεία, θὰ σβήσουμε τὴν Ἐκκλησία». Ὅσο μπόρεσε ἐκεῖνος νὰ σβήσῃ τὸν ἥλιο μὲ τὸ σάλιο του, τόσο θὰ μπορέσουν κι αὐτοὶ νὰ σβήσουν τὸ Θεό. Μιὰ μέρα καὶ τὰ ἄστρα καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὅλα θὰ σβήσουν· ἕνας θὰ μείνη, ἀδέρφια μου, **ὁ ἥλιος Χριστός, πού ποτέ δὲν θὰ βασιλέψῃ**.

Νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεό, ὅταν σβήσῃ αὐτὸς ὁ κόσμος, οἱ ψυχές μας νὰ 'νε κοντὰ στὸ Θεό· κι ὅταν φύγουμε ἀπὸ τὴ μάταιη αὐτὴ ζωὴ κι ἀνεβοῦμε στὰ γαλάζια παλάτια τ' οὐρανοῦ, **νὰ δοῦμε ἐκεῖ τὸ Χριστὸ πρόσωπο πρὸς πρόσωπο** καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους αἰωνίως νὰ τὸν ὕμνοῦμε.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2115	Κοίμησις Θεοτόκου (Λκ. 10,38-42· 11,27-28) Πέμπτη 15 Αὐγούστου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ τιμή, ἡ εὐθύνη καὶ ὁ πόνος τῆς Θεοτόκου

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις· εἶνε **ἑορτὴ θεομητορική**, πρὸς τι-
μὴν δηλαδὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Θὰ ποῦ-
με λίγες λέξεις γύρω ἀπὸ τὴν πάνσεπτη Κοί-
μησί της, ἡ ὁποία εἶνε καὶ τὸ ἐπιστέγασμα ὄ-
λων τῶν θεομητορικῶν ἑορτῶν τοῦ ἔτους.

***

Ἡ Παναγία γιὰ τὶς δύο μεγάλες ἀρετές της,
τὴν **παρθενία** καὶ τὴν **ταπείνωσι**, ἀξιώθηκε νὰ
γίνῃ ἡ «**καθέδρα**» τοῦ «**Βασιλέως**» (Ἀκόθ. ὕμν. Α4), τὸ
«**δοχεῖον**» καὶ «**σκεῦος**» ποῦ δέχθηκε μέσα του
τὸ «**μύρον τὸ ἀκένωτον**» (Ἐ.δ. καν. α'1, θ'3), τὸν Κύριον ἡ-
μῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ποῦ εὐωδίασε τὰ πάντα.

Ὅση ὅμως ἦταν ἡ **τιμὴ** ποῦ ἀξιώθηκε, τόση
ἦταν καὶ ἡ **εὐθύνη** ποῦ ἐπωμίσθη καὶ ὁ **πό-
νος** ποῦ δοκίμασε. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ γεννή-
θηκε τὸ Θεῖο Βρέφος, ἐκείνη **δὲν γνώρισε ἀνά-
παυσι**· ἂν κάθε μάνα ἄξια τῆς ἀποστολῆς της
στερῆται ἀνέσεις καὶ διασκεδάσεις καὶ κἀνη-
θυσίες γιὰ νὰ μείνῃ προσηλωμένη στὴν ἀγά-
πη τοῦ παιδιοῦ της, πόσο μᾶλλον ἡ Παναγία!

Καμιά μάνα δὲν ὑπέφερε μαζὶ μὲ τὸ παιδί
της ὅσο αὐτή. Γέννησε μέσα σ' **ἓνα σπήλαιο**,
σ' ἓνα ἀχυρῶνα. Δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες κι
ὁ Ἡρώδης ἀκόνισε τὸ μαχαίρι του νὰ σφάξῃ τὸν
Υἱό της. Νύχτα ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ στὴν ἀγ-
καλιὰ τὸν Νεογέννητο καὶ μαζὶ μὲ τὸν δίκαιο
Ἰωσήφ **κατέφυγε στὴν Αἴγυπτο** (ὄσες μανά-
δες ἦρθαν πρόσφυγες ἀπ' τὴ Μικρὰ Ἀσία μὲ
μωρὰ στὴν ἀγκαλιὰ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν Κε-
μάλ, τὸ νέο Ἡρώδη τῆς φυλῆς μας, μποροῦν
κάπως νὰ αἰσθανθοῦν τὸν πόνον τῆς Παναγίας).
Ὅταν γύρισαν ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, ὁ μικρὸς Ἰη-
σοῦς δὲν πῆγε στὸ σχολεῖο· ἐργαζόταν ὡς ξυ-
λουργὸς καί, καθὼς μεγάλωνε, ἡ Παναγία τὸν
ἔβλεπε σὰν ἀστέρι ποῦ ἀνατέλλει· γιὰ τὴ μά-
να δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο ἀπ' τὸ νὰ βλέπῃ
τὸ παιδί της ν' ἀνθίζῃ στὴν ἀνοιξί τῆς ζωῆς.

Μεγάλωνε ὁ Ἰησοῦς, κ' ἡ Παναγία τὸν πρό-
σεχε. Ἄλλ' ὅπως οἱ ἡμέρες δὲν εἶνε ὅλες ἡλι-
όλουστες, ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ τῆς Θεομήτορος

ἦρθαν πάλι σύννεφα καὶ καταγίδες. Ὁ Ἰησοῦς
μεγάλωσε, βγῆκε στὸ δημόσιο βίον καὶ ἄρχισε
τὸ κήρυγμα· ἀλλ' ἐνῶ οἱ μικροὶ καὶ ταπεινοὶ
τὸν ἄκουγαν, **οἱ μεγάλοι**, ἡ πολιτικὴ καὶ θρη-
σκευτικὴ ἡγεσία, **τάχθηκαν ἐναντίον του**.

Τὸ τέλος εἶνε γνωστό. Ὁ Χριστὸς μας συν-
ελήφθη σὰν ὁ τελευταῖος κακοῦργος, δέθηκε,
ὠδηγήθηκε στὸ συνέδριο τῶν ἀρχιερέων, στὸ
πραιτώριο τοῦ Πιλάτου καὶ στὴν αὐλὴ τοῦ Ἡ-
ρώδη, καὶ **καταδικάστηκε σὲ θάνατο**. Ὅταν ἡ
Παναγία εἶδε τὸν ἀχάριστο ὄχλον νὰ φωνάζῃ γιὰ
τὸ παιδί της «**Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν**»
(Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6) κι ἄκουσε τὴν καταδίκη του, τότε
ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Συμεῶν, ποῦ
εἶπε ὅτι «**ῥομφαία**» θὰ διαπεράσῃ τὴν ψυχὴ
της (Λουκ. 2,35). Γιατὶ ὅταν πονᾷ τὸ παιδί, διπλᾶ
καὶ τριπλᾶ ποναεῖ ἡ μάνα· καὶ μόνο μανάδες
ποῦ εἶδαν τὰ παιδιά τους σὲ χρόνια ἀπαΐσια
νὰ τὰ σφάζουν μπροστὰ τους οἱ κακοῦργοι,
αὐτὲς μποροῦν νὰ νιώσουν τὸν πόνον τῆς Παρ-
θένου ὅταν εἶδε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὸν Μονογε-
νὴ της. Ὅπως ἡ ἀγελάδα βγάζει μυκηθμὸ πό-
νου βλέποντας νὰ παίρνουν τὸ μοσχάρι της γιὰ
σφαγὴ, ἔτσι ἡ Παρθενομήτωρ πόνεσε στὸ Γολ-
γοθᾶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. **Δὲν τὸν ἐγκατέ-
λειψε**· ἔμεινε ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸ σταυρὸ, καὶ εἶ-
δε τὸ αἷμα νὰ ρέῃ ἀπὸ τὰ ἄχραντα μέλη του.

Καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ξέχασε αὐτὴν ποῦ τοῦ
δάνεισε σάρκα καὶ τὸν θήλασε μὲ τὸ γάλα της.
Πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ καὶ μέσα στὸ μαρτύριό
του, καθὼς δὲν μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὰ μέλη
του, ἔδειξε μὲ τὸ βλέμμα στὴ Μητέρα του τὸν
Ἰωάννη καὶ εἶπε «**Ἴδε ὁ υἱός σου**», καὶ τὸν
Ἰωάννη ἔδειξε τὴ Μητέρα του καὶ εἶπε «**Ἴδού
ἡ μήτηρ σου**» (Ἰω. 19,26-27). Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη
ὁ μαθητὴς πῆρε τὴν Παναγία στὸ μικρὸ του
σπίτι καὶ **τὴν φρόντισε σὰν μάνα του**.

Ἐδῶ σταματοῦν οἱ μαρτυρίες τοῦ κειμένου
τῶν Γραφῶν· δὲν ἔχουμε ἄλλες ἀγιογραφικὲς
πληροφορίες. **Γιὰ τὸ τέλος τῆς Παναγίας μα-
θαίνουμε ἀπὸ τὴν ἱερὰ παράδοσι**. Οἱ ὀρθόδο-

Ξοι, ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς χιλιαστὰς καὶ τοὺς δι-
αμαρτυρομένους, δεχόμεθα τὴν ἱερὰ παρά-
δοσι ἐξ Ἰσοῦ μὲ τὴ Γραφή, κατὰ τὴν προτροπὴ
«Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις» (Β' Θεσ. 2,15). Ἐπι-
ότατες λοιπὸν παραδόσεις διασώζονται τὰ ἐξ-
ἧς γιὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς Θεοτόκου.

Μετὰ τὴν Ἀνάληψι καὶ τὴν Πεντηκοστὴ ἐκεῖ-
νη ζοῦσε μὲ τὸν πόθο νὰ φύγη ἀπ' αὐτὸ τὸν
κόσμο. Ἡ ὥρα λοιπὸν ἦρθε. Κι ὅπως ἄλλοτε
«ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη
εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε» (Ἀκάθ. ὕμν. Α), ἔτσι τώ-
ρα ὁ ἴδιος ἄγγελος (ὁ Γαβριήλ) **κατέβηκε καὶ
τὴν εἰδοποίησε, ὅτι σὲ τρεῖς ἡμέρες ἀναχωρεῖ.**
Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ συχνὰ προαισθάνονται
τὸ τέλος τους· πόσω μᾶλλον ἡ Παναγία! Δὲν
στενοχωρήθηκε· **χάρηκε**, ὅπως χαίρεται μιὰ
μάννα ποὺ ὁ γυιὸς της ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ἢ
τὸν Καναδᾶ τῆς τηλεγραφεῖ «Μάννα, ἔλα κοντά
μου». **Τὸ Συναξάρι τῆς ἡμέρας** ἀπὸ τὸ μηναῖο
λέει, περιληπτικά, περίπου τὰ ἐξῆς.

Ἀνέβηκε **στο Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν** νὰ προσευ-
χηθῆ καὶ τὰ **δέντρα** κατὰ θαυμαστὸ τρόπο λύγι-
ζαν καὶ τὴν προσκυνοῦσαν. Ὅταν γύρισε ἀναψε
φῶτα, εὐχαρίστησε τὸ Θεό, καὶ κάλεσε τοὺς συγ-
γενεῖς καὶ γείτονες. Σκούπισε ὄλο τὸ σπιτάκι
της, ἐτοίμασε τὸ κρεβάτι της καὶ ὄλα τὰ ἀπα-
ραίτητα γιὰ τὴν ταφή. Ἀνακοίνωσε σὲ ὄλους
τὸ μήνυμα ποὺ ἔλαβε καὶ τοὺς ἔδειξε ἓνα κλαδὶ
ἀπὸ φοῖνικα ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ ἄγγελος. Ὅλοι
ἄρχισαν νὰ κλαῖνε καὶ νὰ θρηνοῦν, ἀλλὰ ἐκεῖ-
νη τοὺς παρηγόρησε. Σὲ δύο γνωστὲς της φτω-
χὲς χῆρες **ἄφησε τοὺς δύο χιτῶνες της.**

Ἐνῶ τακτοποιοῦσε αὐτὰ, ἀκούστηκε ἤχος
βροντῆς καὶ φάνηκαν **σύννεφα**, ποὺ μετέφε-
ραν γύρω της ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς τοὺς ἀ-
γίους **ἀποστόλους**. Μαζί τους ἦρθαν οἱ ἱεράρ-
χες Διονύσιος ὁ Ἄρεοπαγίτης καὶ Ἱερόθεος,
καὶ τέλος οἱ ἀπόστολοι Τιμόθεος καὶ Παῦλος.
Στὴ θλίψι καὶ τοὺς θρήνους ὄλων ἡ Παναγία
εἶπε· **Μὴ, ἀγαπητοὶ μαθηταὶ τοῦ Υἱοῦ μου, μὴ
μετατρέψετε τὴ χαρὰ μου σὲ πένθος, ἀλλὰ
κηδεύσατέ με ὅπως θὰ εἶμαι. Κατόπιν ξάπλω-
σε στὸ κρεβάτι της, ἔδωσε στὸ σῶμα της τὴ
θέσι καὶ τὴ στάσι ποὺ ἤθελε, προσευχήθηκε
γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου, εὐλό-
γησε ὄλους, καὶ ἔτσι **παρέδωσε τὴν ψυχὴ της**
στὰ χέρια τοῦ Υἱοῦ της καὶ Θεοῦ.**

Μὲ λαμπάδες καὶ ὕμνους οἱ ἀπόστολοι σή-
κωσαν τὸ κρεβάτι της καὶ μετέφεραν τὸ θεο-
δόχο σῶμα της στὸ μνήμα, ἐνῶ ἀκούγονταν
καὶ **ἀγγελικὲς ὕμνωδιες** ποὺ γέμιζαν τὸν ἀέ-
ρα. Τότε ὅμως οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἔ-
βαλαν κάποιους ἀπὸ τὸν ὄχλο νὰ ἀνατρέψουν
τὸ φέρετρο. Ἀλλὰ ἡ θεία δικαιοσύνη τοὺς τύ-

φλωσε καὶ **ἔκοψε τὰ χέρια** ἐνός ὁ ὁποῖος τόλ-
μησε νὰ τ' ἀπλώσῃ καὶ ν' ἀγγίξῃ τὸ κρεβάτι·
ἔμειναν ἐκεῖ κρεμασμένα. Ὅταν ὅμως αὐτοὶ
πίστεψαν καὶ μετανόησαν, θεραπεύθηκαν ὄ-
λοι. Ἔτσι ἡ πομπὴ ἔφθασε στὴ Γεθσημανῆ, **ἀ-
πέθεσαν τὸ σῶμα στὸν τάφο**, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ
ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, ἐνῶ ἀκούγονταν ἀκατάπαυ-
στα οἱ ἀγγελικὲς φωνές.

Κατὰ θεία οἰκονομία ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀπο-
στόλους (ὁ Θωμᾶς) δὲν πρόλαβε νὰ παρευρε-
θῆ στὴν κηδεῖα. Ὅταν ἔφθασε τὴν τρίτη ἡμέ-
ρα, ἀποφάσισαν ὄλοι νὰ ἀνοίξουν πρὸς χάριν
τοῦ τὸν τάφο. Ἀνοίγοντας ὅμως εἶδαν ἔκπλη-
κτοι ὅτι **ὁ τάφος ἦταν κενός**· τὸ σῶμα ἔλειπε,
εἶχε μετατεθῆ· μόνο τὸ σεντόνι εἶχε μείνει ἐ-
κεῖ, ποὺ τὸ κράτησαν ὡς ἀψευδὲς τεκμήριο
τῆς μεταθέσεως τοῦ σκηνώματος.

* * *

Αὐτό, ἀγαπητοὶ μου, εἶνε τὸ ἱστορικὸ τῆς
σημερινῆς ἡμέρας. **Θὰ τονίσω δύο πράγματα.**

✓ Τὸ ἓνα εἶνε, ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸν **ὄλοι ὑ-
ποφέρουν**· καὶ ἀπ' αὐτὸ δὲν ἐξαιρεῖται οὔτε ἡ
Θεοτόκος. Μανάδες φτωχὲς, χῆρες, πονεμένες
κ' ἐγκαταλελειμμένες, **παρηγορηθῆτε!** Κοιτα-
χτῆτε στὸν καθρέφτη· καὶ καθρέφτης γιὰ κά-
θε γυναῖκα εἶνε ἡ Παναγία. Κοιτάξτε τὴν Παν-
αγία μας! Ὅπως ἔζησε ἐκείνη, ἔτσι νὰ ζῆτε κ'
ἐσεῖς· μὲ ἐγκαρτέρησι, πίστι καὶ ὑπομονή.

✓ Τὸ δεύτερο. Εἶδατε τί ἔπαθε ὁ Ἑβραῖος
ποὺ ἀσέβησε; Ἀδελφοί μου, ὅταν σκέπτομαι
τὶς ἀμαρτίες μας, μοῦ ἴσεται νὰ κλάψω, νὰ
βγάλω τὰ ἄμφια, νὰ πάω σ' ἓνα σπήλαιο, στὸ
μοναστήρι μου ποὺ ἦμουν μικρὸ παιδί, καὶ νὰ
καθίσω ἐκεῖ μ' ἓνα κομποσχοῖνι. Γιατὶ ὄλα τ'
ἀμαρτήματα εἶνε φοβερά, ἀλλὰ **τὸ φοβερώτε-
ρο εἶνε ἡ βλασφημία τῶν θείων**· κ' ἐμεῖς σ' αὐ-
τὸ ἔχουμε ρεκόρ, ἐνῶ καὶ Τοῦρκοι ἀκόμα σέ-
βονται τὴν Παναγία (λένε ὅτι τὴ δεκαετία τοῦ
'60, ὅταν ἀρρώστησε ὁ πρόεδρος τῆς Τουρκίας,
ἡ γυναῖκα του πῆγε μὲ τὰ πόδια ξυπόλητη στὸ
Μπαλουκλί, στὴν ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας, νὰ
παρακαλέσῃ γιὰ τὸν ἄντρα της).

Φταίμε ὄλοι, ὄχι μόνο αὐτοὶ ποὺ βλαστημοῦν,
γιατὶ δὲν ἀγανακτοῦμε καὶ δὲν ἀντιδροῦμε. Πέ-
φτω στὰ πόδια σας καὶ σᾶς παρακαλῶ, ἂν θέ-
λετε νὰ ἴχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Ἄν
συνεχισθῆ ἡ βλασφημία, θὰ γίνῃ σεισμὸς με-
γάλος. Ἄς φοβηθοῦμε τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ!
ἔρχονται πολλὲς δυστυχίες στὸ ἔθνος μας.
Σᾶς παρακαλῶ νὰ γίνουμε ὄλοι φρουροὶ τῆς τι-
μῆς τῆς Παναγίας. Καμμιὰ γλώσσα νὰ μὴ τὴν
βλαστημᾶ· ὄλες οἱ γλώσσες νὰ γίνουν μιὰ κι-
θάρα, ποὺ θὰ τὴν ὕμνη εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2117	Τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Σάββατο 24 Αὐγούστου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τιμὴ στὸν ἅγιο Κοσμᾶ

«*Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ*» (Ψαλμ. 67,36)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὴ **μνήμη** ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἁγίους καὶ μάρτυρες τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, τοῦ **νέου ἱερομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**. Σήμερα πρέπει νὰ ἑορτάζῃ ὀλόκληρη ἡ πατρίδα μας.

Ποιὸς εἶνε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς; Γιὰ νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ ἀξία του, πρέπει νὰ πᾶμε πίσω, νὰ δοῦμε **ποιά ἦταν ἡ κατάστασι** στὰ χρόνια ποὺ γεννήθηκε, ἔδρασε καὶ μαρτύρησε ὁ ἅγιος.

***

Ἦταν χρόνια πολὺ σκληρότερα ἀπὸ τὰ δικά μας, χρόνια σκλαβιάς, ποὺ τὴ Μακεδονία, τὴν Ἡπειρο, τὴ Θράκη καὶ ὅλη τὴν Ἑλλάδα πατοῦσε ἓνα θηρίο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ Ἀποκάλυψις λέει ὅτι ἀπὸ τὴν ἄβυσσο θὰ βγῇ καὶ στὴν ἄβυσσο θὰ πέσῃ (βλ. Ἀπ. 17,8), θηρίο αἰμοβόρο ποὺ πίνει αἷματα ἁγίων (πρβλ. ἔ.ἀ. 16,6)· καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ **Τουρκία**. Τέτοιο ἦταν καὶ εἶνε μέχρι σήμερα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ διηγηθῇ τί ὑπέφεραν οἱ πρόγονοί μας κάτω ἀπὸ τὴν ἡμισέληνο;

Ποιά εἶνε τὰ σπουδαιότερα **ἀγαθὰ** στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ· ἡ περιουσία, παραπάνω ἀπ' τὴν περιουσία ἢ ζωὴ, παραπάνω ἀπ' τὴ ζωὴ ἢ τιμὴ, καὶ παραπάνω κι ἀπὸ τὴν τιμὴ γιὰ μᾶς ἡ λευτεριά. Καὶ ὅλα **καταπατοῦνταν**.

Ὡς πρὸς τὴν **περιουσία**, οἱ σκλάβοι δὲν ἐξουσίαζαν τίποτα. Ὁ Τοῦρκος τοὺς εἶχε ρημάξει στὴ φορολογία. Κάποιος ἄνοιξε κατάστιχα στὴ βιβλιοθήκη τῆς Κοζάνης καὶ μέτρησε **100 εἰδῶν φόρους**· γιὰ τὰ χωράφια, τὰ γίδια, τὰ πρόβατα, τὰ γελάδια, τὶς κόττες, τὰ παράθυρα, τὶς πόρτες, τὰ ταξίδια, τὰ πανηγύρια, τὶς γιορτές, τοὺς γάμους, τὰ βαφτίσια, τοὺς τάφους... Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἔχη τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο ὁ ῥαγιαῖς, πλήρωνε τὸν «**κεφαλικὸ φόρο**». Ἄν ὁ ἁγᾶς ἐρχόταν σὲ χωριὸ καὶ τοῦ ἔστρωναν νὰ καλοφάῃ, ἔπρεπε νὰ τὸν πληρώσουν – γιατί; γιατί ...κούρασαν τὰ σαγόνια του· ἦταν ὁ «φόρος τῶν ὀδόντων» τοῦ ἁγᾶ. Μέχρι τέτοιου ση-

μείου! Οἱ Ἕλληνες καλλιεργοῦσαν, ἔβοσκαν, φύτευαν, οἱ Τοῦρκοι θέριζαν, ἔτρωγαν γάλα καὶ βούτυρο, μάζευαν καρπούς.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἐξουσίαζαν σπῆτι καὶ **οικογένεια**. Σκέπαζαν τὰ κορίτσια μὲ μαῦρες μαντιῆλες, μὴν τὰ δῆ Τοῦρκος καὶ τὰ πάρη στὰ χარέμια, ἐνῶ τὰ ἀγόρια τὰ ἔκαναν γενιτσάρους. Ἔνα ἑκατομμύριο Ἑλληνόπουλα ἄρπαξαν.

Περιουσία καὶ οἰκογένεια δὲν εἶχαν, μήπως εἶχαν **θρησκεία**; Ἔπρεπε νὰ λειτουργοῦν προτοῦ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος, καμπάνες καὶ σήμαντρα δὲν χτυποῦσαν, ἐκκλησιᾶς δὲν μπορούσαν νὰ χτίσουν. Ἄν τολμοῦσε κανεὶς νὰ πῆ κάτι γιὰ τὸ Μωάμεθ, τὸν ὑποχρέωναν ἢ ν' ἀλλάξῃ θρησκεία ἢ νὰ μαρτυρήσῃ. Πολλοὶ μαρτύρησαν τότε, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ –μὴ λησμονοῦμε– ἀλλαξοπίστησαν. Στὴν Ἀλβανία (ἀρχαία Ἰλλυρία), ἐνῶ ἦταν ὅλοι Χριστιανοὶ γιὰ τὸ ἀπὸ πέρασε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀπὸ τὶς 500 χιλιάδες ὀρθοδόξων ἔμειναν μόνο 50, στοὺς νομοὺς Ἀργυροκάστρου καὶ Κορυτσᾶς· οἱ ἄλλοι ἔγιναν μωαμεθανοί. Στὴ δυτικὴ Μακεδονία, μέχρι τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, οἱ λεγόμενοι *βαλαῶδες* (στὶς περιοχὲς Σιατίστης, Γρεβενῶν, Καστοριάς) ἦταν οἱ ἐξισλαμισθέντες Ἕλληνες. Χρόνια δύσκολα.

Μὲ τέτοιες συνθήκες θὰ σβήναμε σὰν φυλὴ. Ἄλλὰ «*θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ*», λέει ὁ ψαλμῶδός (Ψαλμ. 67,36)· μᾶς λυπήθηκε καὶ ἔκανε τὸ θαῦμα του, **ἔστειλε τὸν ἅγιο Κοσμᾶ**.

***

Ποῦ ἦταν ὡς τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς; Ἦταν **ἐν φτωχόπαιδο ἀπὸ τὴν Ἀκαρνανία** καὶ λεγόταν *Κώνστας*. Ὁ πατέρας του χωρικός, ἀλλὰ πιστός· ἡ μάνα του μαζί μὲ τὸ γάλα τῆς τὸν πότισε τὴν ἀγάπη στὸ Χριστό. Νέος ἔφυγε, πῆγε στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ **ἔγινε καλόγερος** μὲ τὸ ὄνομα *Κοσμᾶς*· ἀσκήτευε, νήστευε, προσευχόταν· ἦταν ἓνας τίμιος καὶ εἰλικρινὴς ἀσκητής.

Μὰ δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος. Ὅπως τὸ σαράκι τρώει τὸ ξύλο, ἔτσι ἐκείνον τὸν βασά-

νιζε μέρα - νύχτα ή σκέψι, ὅτι αὐτὸς μὲν εἶνε καλὰ ἀσφαλισμένος ἐκεῖ στὸν Ἄθωνα, μὰ οἱ ἀδελφοί του ζοῦν μέσ' στὸ δάκρυ καὶ στὸ αἷμα, καὶ ὅποιος κοιτάζει μόνο τὸ δικό του καλὸ κι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν πλησίον του δὲν ἀξίζει νὰ λέγεται Χριστιανός. Τὸ φανέρωσε στὸν ἡγούμενο, καὶ μιὰ μέρα μὲ τὴν εὐλογία τοῦ μοναστηριοῦ ἔφυγε καὶ πῆγε στὴν Κωσταντινούπολι. Ἐκεῖ εἶπε τὸ λογισμὸ του στὸν πατριάρχη, κ' ἐκεῖνος τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή νὰ βγῆ γιὰ νὰ κηρύξη. Ἔτσι ἄρχισε τὶς **περιοδεῖες** του.

Ξεκίνησε κρατώντας τὸν τίμιον σταυρὸ καὶ βαδίζοντας στὰ ἴχνη τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴ **ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του**; Νηστικὸς καὶ πεινασμένος, κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς Ἑβραῖους καὶ διωγμένος ἀπὸ τοὺς Τούρκους περπάτησε ὅλη σχεδὸν τὴν πατρίδα μας, ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, πῆγε παντοῦ.

Τὰ λόγια του ἦταν ἀπλᾶ. Κήρυττε κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τοῦ σταυροῦ. Οἱ ψυχές, σὰν διψασμένη γῆ καὶ σὰν σφουγγάρι ποὺ ρουφάει τὸ νερό, τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ τὸν ἀκουγαν ἄλλοτε μέσα στὶς ἐκκλησιές κι ἄλλοτε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, ἄλλοτε σὲ βουνοπλαγιά κι ἄλλοτε σὲ ἀκροθαλασσιά, ἄλλοτε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας κι ἄλλοτε νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι. Ἔτσι παρηγοροῦσε καὶ κατήρτιζε τὸ σκλαβωμένο γένος.

Ἔκανε καὶ θαύματα ὁ ἅγιος Κοσμάς καὶ **γινόταν μεγάλη ὠφέλεια**. Τὸ πέρασμά του ἦταν ἐπίσκεψι ἀγγέλου. Χωρισμένα ἀντρόγυνα ξαναέσμιγαν, κλεμμένα πράγματα ἐπιστρέφονταν μέχρι καὶ μιὰ βελόνα. Ἔδινε ἐλπίδα στοὺς ἀπελπισμένους καὶ θάρρος στοὺς σκλαβωμένους, φρόντιζε γιὰ τὴν παιδεία τῶν ἀγραμμάτων ἀνοίγοντας ἑκατοντάδες σχολεῖα, γιὰ νὰ μαθαίνουν τὰ παιδιά «γράμματα σπουδάσματα, τοῦ Θεοῦ τὰ πράματα» (δημῶδες).

Ὁ ἅγιος Κοσμάς δὲν ἦταν μόνο διδάσκαλος τοῦ εὐαγγελίου, **ἦταν καὶ προφήτης**, προεἶπε πράγματα ποὺ ἔγιναν στὶς ἡμέρες μας· διαβάστε τὶς προφητείες του. Εἶπε π.χ.· ὅτι θὰ δῆτε στὸν οὐρανὸ *μαυροπούλια* ποὺ θὰ ρίχνουν στὴ γῆ φωτιά (ἐννοεῖ τὰ πολεμικὰ ἀεροπλάνα)· ὅτι μιὰ μέρα ὅλη ἡ γῆ θὰ ζωστή μὲ μιὰ κλωστή (ἐννοεῖ τὰ τηλέφωνα)· ὅτι θὰ πέση πεῖνα καὶ θὰ δίνουν γιὰ μιὰ φούχτα ἀλεύρι μιὰ φούχτα χρυσάφι (ἡ «μαύρη ἀγορὰ» τῆς Κατοχῆς)· ὅτι ὁ διάβολος θὰ φέρῃ γῦρες μὲ τὸ κολοκύθι του (ἐννοεῖ τὰ διαστημόπλοια)· ὅτι θὰ ῥθῆ μέρα ποὺ θὰ ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιές καὶ θὰ γεμίσουν οἱ φυλακές...

Καὶ **ποιό ἦταν τὸ τέλος του**; Ἐπειδὴ μὲ τὸ λόγο του καταργοῦσε τὰ παζάρια τῆς Κυρια-

κῆς, οἱ Ἑβραῖοι ποὺ ἔχαναν κέρδη τὸν κατηγοροῦσαν στοὺς Τούρκους, αὐτοὶ τὸν συνέλαβαν κοντὰ στὸ Βεράτι (ὅπου ἔφθασαν τὰ στρατεύματά μας στὸν ἐλληνοϊταλικὸ πόλεμο)· ἐκεῖ λοιπὸν τὸν πρόδωσαν. Οἱ Τοῦρκοι τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν πῆγαν στὸν Ἄψο ποταμό. Κατάλαβε ὅτι θὰ τὸν ἐκτελέσουν, ζήτησε προθεσμία καὶ προσευχήθηκε, εὐλόγησε μετὰ σταυροειδῶς τὰ βουνά, καὶ τέλος, σὰν ἀθῶο παιδάκι, ἀφέθηκε καὶ τὸν κρέμασαν. Σὰν σήμερα τὸ 1779, τέτοια ἅγια ἡμέρα προτοῦ νὰ βγῆ ὁ ἥλιος, ἡ ψυχὴ του πέταξε στὰ οὐράνια, καὶ ζῆ ἐκεῖ μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους.

* * *

Αὐτὸς εἶνε, ἀδελφοί μου, ὁ ἅγιος Κοσμάς, ποὺ ἔσπειρε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Τὸ λέω καὶ τὸ τονίζω· Ἄν δὲν ἦταν αὐτός, σήμερα ἐδῶ δὲν θὰ ὑπῆρχε τίποτε, οὔτε ἔθνος Ἑλληνικὸ οὔτε σημαία Ἑλληνική. Ἡ ἀξία του εἶνε ἀνυπολόγιστη. Γι' αὐτὸ **ἔχουμε χρέος νὰ τὸν τιμοῦμε**.

Πῶς νὰ τὸν τιμοῦμε; Χτίζοντας βέβαια ναοὺς ἐπ' ὀνόματί του, τελώνοντας κάθε χρόνο τὴ θεία λειτουργία στὴν ἐπέτειο τῆς θυσίας του, ψάλλοντας ὕμνους γι' αὐτὸν, ἀνάβοντας κερὶ καὶ καίοντας λιβάνι στὴ μνήμη του. Αὐτὰ ὁμως εἶνε σχετικῶς εὐκόλα. Ἡ καλύτερη τιμὴ σ' αὐτόν, ποὺ εὐχαριστεῖ τὸν ἅγιο, εἶνε κάτι ἄλλο. Ποιός; Εἶνε, **νὰ βγοῦν καὶ σήμερα ἀπὸ ἴδῶ νέοι Κοσμάδες** ποὺ θὰ κηρύξουν τὸ Χριστό· κάποιον ἀπὸ τὰ παιδιά μας νὰ τὸν μιμηθῆ. Ἄλλὰ οἱ γονεῖς δυστυχῶς σκέπτονται διαφορετικά, ἄλλα σχεδιάζουν γιὰ τὰ παιδιά.

Ὁ Χριστὸς βέβαια δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς, ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη τὴν εὐλογία του. Οὔτε ὁ Χριστὸς οὔτε ὁ ἅγιος Κοσμάς ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια. Κι ἂν ἐμεῖς ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό, κι ἂν ἐμεῖς γίνουμε βαλαῖδες, κι ἂν ἐμεῖς γίνουμε ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, κι ἂν ἐμεῖς ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό, κι ἂν ἐμεῖς τὸν βλαστημήσουμε, κι ἂν ἐμεῖς λησμονήσουμε τὸν φωτιστὴ μας ἅγιο, κι ἂν ἀκόμα τὰ παιδιά μας γίνουν διαβολόπαιδα, τότε ἡ φύσις θὰ διμαρτυρηθῆ· καὶ οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε θὰ γίνουν φίδια νὰ μᾶς φᾶνε, καὶ τὰ ποτάμια θὰ φουσκώσουν νὰ μᾶς πνίξουν τοὺς ἀχάριστους ἀπογόνους, καὶ τὰ ἀστέρια θὰ γίνουν ἀστροπελέκια νὰ πέσουν στὰ κεφάλια μας, καὶ ἡ γῆ θὰ σεισθῆ ἐκ θεμελίων· αὐτὰ τὰ ἄψυχα θὰ φωνάξουν, ὅτι «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός*» (Φιλ. 2,11 καὶ Θ. Λεϊτ.).

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἄς μᾶς ἐλεήσῃ· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**